

Enver Paşa'dan Enver Altaylı'ya Stratejik Ortaklığın Hazin Öyküsü

Ünlü Çinli filozof Sun Tzu'nun askerlik sanatıyla ilgili çok önemli bir sözü var: “Başkasını ve kendini bilersen, yüz kere savaşsan tehlikeye düşmezsin; başkasını bilmeyip kendini bilersen bir kazanır bir kaybedersin ne kendini ne de başkasını bilmezsen, her savaşta tehlikedesin.”

Osman Başbüyük, Sun Savunma Net, 15 Haziran 2020



Kaynak: HIGHBROW

Başkasını ve Kendini İyi Bil

Büyük savaşlarda çok sayıda insan ölür, ülke ekonomileri borca batır ve paranın kontrolünü elinde tutanlar ya çok para kazanır ya da yeni bir dünya düzeni kurarlar. Covid-19 salgını tam da bu savaş senaryosuna benziyor.

Önümüzdeki yıllar çok şeylere gebe. Dünyadaki bu dönüşüm süreci ülkeleri derinden etkileyecek. Doğru politikalar izleyenler krizi fırsata çevirirken, yanlış yola sapanlar maalesef ağır bedeller ödeyecek.

Türkiye hep başkalarının akıyla krizlerden çıkmaya çalıştı. Kapalı kapılar arkasında halkın hiç bilemeyeceği anlaşmalar yapıldı, sözler verildi. Bugün de öyle şeyler oluyormuş gibi geliyor bana. Ama maalesef bu çabalar her seferinde hüsrarla sonuçlandı. Kaybeden Türkiye oldu.

Ünlü Çinli filozof Sun Tzu'nun askerlik sanatıyla ilgili çok önemli bir sözü var: “Başkasını ve kendini bilersen, yüz kere savaşsan tehlikeye düşmezsin; başkasını bilmeyip kendini bilersen bir kazanır bir kaybedersin ne kendini ne de başkasını bilmezsen, her savaşta tehlikedesin.”

Yine, “Tarih, ders almayanlar için tekrardan ibarettir” şeklinde klişe bir söz var.

Maalesef biz bu iki önemli sözün önemini kavrayamamış gibiyiz. Bazen gerçekleri konuşmaktan, tartışmaktan kaçınıyoruz.

Bu yazı dizisinde biraz cesaretle geçmişimize bakmaya ve günümüzle bağlantılar kurmaya çalışacağız. Osmanlı'dan başlayarak birinci ve ikinci Paylaşım Savaşları ile Soğuk Savaş döneminde yaptığımız hataları, bir ülkenin nasıl yönlendirildiğini, yönlendirmedeki aktörlerin Enver Paşa'dan Enver Altaylı'ya kadar kimler olduğunu, mekanizmanın nasıl çalıştığını, “Askeri Vesayet”in ne anlama geldiğini, Trablusgarp Savaşı'ndan Ermeni Tehciri'ne kadar yaşanan birçok olayın perde arkasını farklı bir bakış açısıyla anlatmaya çalışacağız.

Türkiye artık bir yol ayrımında ya başkasının aklına uyacak, hayali maceralara atılıp küçülecek ya da kendi aklını kullanacak bölgesel bir güç olacak. İşte bu yüzden korkusuz olmak gerekiyor. Korkmadan tarihle yüzleşmek, korkmadan gerçekleri yazmak gerekiyor.

Bazılarınız okuduklarınıza inanamayacaksınız....

Müneccimlerle bu uzun yazı dizimize başlayalım. Ne zaman biter ben de bilmiyorum.

Müneccimler Başımıza Ne İşler Açtı?

Bir tespitle başlayalım: Bir devlet maliyesini ve istihbaratını elinden kaçırmışsa aslında yıkılmış demektir. Bu noktadan sonra hayatına ancak bir sömürge olarak devam edebilir. Osmanlı Devleti, 1881 yılında Düyun-u Umumiye'yi (borçlar idaresi) kabul ettikten ve 1913 yılında Teşkilat-ı Mahsusa'yı Almanlara kurdurduktan sonra aslında fiilen bitmişti.

İmparatorluğun çöküş süreci çok acı ve kanlı oldu. Bu süreç Türk insanına doğru anlatılmadığı için hep aynı hataları tekrar ettik ve maalesef bugün de etmeye devam ediyoruz. Analizimize 300 yıl önceye giderek başlayalım.

Osmanlı Padişahı III. Mustafa (1717-1774) astrolojiye çok meraklıydı. Bu dönemde Osmanlı gerileme dönemine girmişti.

Padişah, ülkenin sorunlarına çare bulma adına Prusya (Almanya) Kralı II. Friedrich'den münecim talep etti (siz onu danışman anlayın). II. Friedrich, elinde tarih tecrübesi olan, askerlikten anlayan ve hazine işlerinde uzman 3 münecim olduğu cevabını verdi. Bu sürecin devamında Osmanlı, Prusya ile 1 Şubat 1790'da askeri ittifak anlaşması imzalandı.[1] Belki de bu münecim (danışman) talebi, Osmanlı'nın yabancıları devletin içine soktuğu ilk icraattı. Yerli ve milli adamımız yoktu, sorunlara çareyi yabancı münecimler bulacaktı!

Türkler bu hataya 200 yıl önce düştü. Oysaki her münecim (danışman) kendi devletinin çıkarları için çalışıyordu. Bizim için yaptıkları her şey, öncelikle kendi devletlerinin çıkarına hizmet edecekti. Bugün durum değişti mi dersiniz? Hayır, aynen devam ediyor. Türkiye'nin ekonomik durumu herkesin malumu. AKP Hükümetleri, yıllarca McKinsey Danışmanlık ile çalışmadı mı? Bu yabancı danışmanların aklıyla yapılan işler her seferinde mi ekonomik krizlerle sonuçlanır? Ne tesadüf! Neyse konumuza geri dönelim.

Almanların Büyük Oyunu

O dönemde en başta İngiltere olmak üzere Batılı güçler, Osmanlı'yı savaşa sokarak zayıflatma ve kendilerine mahkûm etme stratejisi izliyordu. Her savaş, yeni borçlanmalar ve yeni tavizler demektir. Osmanlı'yı savaşa sürdükleri en önemli güç Rusya idi. Günümüzde de bu böyledir. Örneğin 93 Harbi diye bilinen 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı devam ederken, İngiliz Muhafazakâr Partisi Milletvekili Butler Johnstone İstanbul'daydı. Türklere Rusları yenecek gelişmiş silahlar satmaya çalışıyordu. İngiliz Büyükelçisi Henry Layard, Dışişleri Bakanı Lord Derby'ye gönderdiği 26 Mayıs 1877 tarihli çok gizli damgalı mesajda; "Milletvekilinin İstanbul'da olduğunu, Türkleri Ruslarla savaşı sürdürmeye ikna etmeye çalıştığını ve Cihad-ı Mukaddes ilan ederek Rusya'nın yenilebileceği fikrini aşıladığını" yazıyordu.[2] Amaç savaşa dinî bir hüviyet kazandırarak bir Haçlı – İslam savaşı algısı ile Türkleri tahrik etmektir. İlerleyen dönemde yabancı patentli bu Cihad-ı Mukaddes'in başımıza neler açacağını göreceğiz!

Almanya, 1871 yılında Prusya Kralı I. Wilhelm liderliğinde siyasi birliğini sağlamıştı. Bu dönemde Otto von Bismarck şansölyeydi (imparatorluk başbakanı). Birliğini sağlayan Almanya giderek güçlenmeye başladı. Almanya, Avrupa'daki iki büyük güç, İngiltere ve Rusya'dan tehdit algılıyordu. Bismarck'ın stratejisi; İngiltere ve Rusya'nın, Avrupa kıtasından uzakta, birbirleriyle veya başkalarıyla savaş halinde meşgul olmasıydı.

O yıllarda İngiltere ile Rusya arasında "Büyük Oyun" adı verilen bir stratejik mücadele yaşanıyordu. Rusya, Orta Asya Türkistan bölgesini tamamen ele geçirmiş, Afganistan üzerinden İngiliz sömürgesi Hindistan'ı zorluyordu. İngilizlerle Rusların

Orta Asya'daki bu mücadelesi Almanların işine gelmekteydi. Ayrıca Almanlar, Rusların bölgedeki hâkim etnik yapı Türklerle de çatışmasını, Rusları zayıflatacağı için kendi çıkarlarına uygun buluyordu. Almanlar, o tarihlerden itibaren Orta Asya ve Kafkas Türkleriyle ilgilenmeye başlamış, 1880'lerde Alman-Asya Cemiyetini kurmuşlardı. Daha sonra bu cemiyette Türk paşalar da çalışacaktı.[3] Sırası gelince bahsedeceğiz.

Büyük Oyun'un ikinci ayağı Osmanlı üzerinde cereyan ediyordu. Çarlık Rusya'sı, dünya ile ticaret için Türk boğazlarına mahkûmdu. Moskova'nın hedefinde İstanbul ve Çanakkale boğazları vardı. Rusların, Türk boğazlarını ele geçirmesi, Çar İmparatorluğunun inanılmaz ölçüde güçlenmesini sağlayacak, takiben Akdeniz'e inecek olan Ruslar, Kıbrıs ve Süveyş Kanalı yoluyla İngilizlerin, Hindistan ve Avustralya gibi uzak doğu sömürgelerine giden ticaret yolunu tehdit edecekti. Bu stratejiyi bozmak için İngiliz ve Fransızlar Osmanlı'nın Ruslar karşısında tampon olmasını istiyor, bu maksatla zayıf ve kendilerine mahkûm bir Osmanlı'nın yaşamasını destekliyorlardı.

Almanya'nın güvenlik stratejisi; İngiliz, Rus ve Fransızları, Osmanlıyı paylaşmaya teşvik etmek böylece kendi rakiplerini Avrupa'dan uzakta birbirleriyle mücadeleye zorlayarak zayıflatmak üzerine bina edilmişti. Aynı zamanda Almanlar bu sayede kendilerine alan açıyordu. Bismarck'ın en çok istediği şey; Türk boğazlarını kontrol konusunda İngilizlerle Rusların sürekli çatışma halinde olmasıydı.

Hatta Bismarck, çatışmanın devamı için Rusların İstanbul'u, İngilizlerin de Çanakkale'yi işgal etmesini istiyordu.[4] Tabii bu mücadele bir yandan da Osmanlı'yı, yutulmaya hazır lokma haline getirmekteydi.

İlerleyen yıllarda Almanya'nın güçlenmesiyle bu strateji biraz değişiklik gösterecekti. Kayzer II. Wilhelm, 15 Haziran 1888'de tahta çıktığında Almanya artık iyice palazlanmış, Alman sanayisinin dış pazarlara ve ham madde kaynaklarına olan ihtiyacı had safhaya çıkmıştı. Bütün sömürgeler, İngiliz ve Fransızlar arasında paylaşıldığı için Almanların kendilerine yeni alanlar açması gerekiyordu.

Alman stratejist Friedrich Ratzel; "Devlet, bir hücreden meydana gelen bir organizmadır, gelişmeyi ve yayılmayı arzu eder. Devletin yayılmacı politikası, ilkel ve küçük devletlere dışarıdan istila yoluyla mümkün olur. Bu küçük gezegende, sadece bir büyük devlet için gerekli yer mevcuttur." diyerek, Almanların meşhur "Yaşam Alanı (Lebensraum)" kavramının teorisini olmuştur. Almanlar bu hedeflerine 1 ve 2. Paylaşım savaşlarında askeri güç kullanarak ulaşamadılar. Ancak günümüzde Avrupa Bilgi (AB) projesi ile büyük ölçüde hedeflerine ulaşmış gözüküyorlar. Bugün tüm Avrupa, Almanya'nın hayat alanıdır.

O tarihte Almanlar, yarı sömürge konumunda olan Osmanlı'yı gözlerine kestirmişti. Osmanlı toprakları Almanların yeni hayat alanı olacaktı. Bu maksatla Berlin'den yola

çıkıp İstanbul üzerinden Bağdat'a sonrasında Basra körfezine uzanan bir demir yolu projesine başladılar. Demiryolunun geçtiği topraklar, Alman sanayi için hem pazar olacak hem de hammadde sağlayacaktı. Bu maksatla Kayzer II. Wilhelm, 2 Kasım 1889'da İstanbul'a geldi ve Padişahı II. Abdülhamid ile bir dizi anlaşma imzaladı.



Kaiser Wilhelm II 1917 yılında Osmanlı İmparatorluğunu ziyareti esnasında görülürken. Kaynak: AKG Images

Osmanlı ekonomik olarak batıktı. 8 yıl önce ülkenin gelir kaynaklarına el koyan Duyun-u Umumiye, durumu daha da vahim hale getirmişti. II. Abdülhamid, Almanların bu yaklaşımına “denize düşen yılanı sarılır” misali sarıldı. Almanların getireceği sermaye ve demiryolu, ekonomiyi canlandıracaktı. Oysaki Alman stratejist Dr. O.R. Tannenberg tarafından 1911’de hazırlanan ve Alman Genelkurmay Başkanlığı tarafından onaylanan haritada, Osmanlı toprakları ve Tunus, “Deutschland” yani Alman toprağı olarak gösteriliyordu. Almanlar, 1950 yılına kadar bu projeyi tamamlayacaklarını hesap etmişti.[5] Görüyor musunuz elin adamı ne kadar uzun süreli planlar yapıyor. O dönemde Osmanlı ise günü kurtarmaya çalışıyordu. Bugün de öyle değil miyiz? Devam edelim.

Cihad ve İttihat-ı İslam Projesi

Max Freiherr von Oppenheim, 1896 ile 1910 yılları arasında Kahire’deki Alman Konsolosluğu’nda ataşe görüntüsünde çalışan, Arap ülkelerini çok iyi tanıyan, Arapça bilen ve Kayzer II. Wilhelm’e dahi doğrudan rapor yazabilecek yetkiye sahip çok üst düzey bir casustu. Bizim bu seviyede casuslarımız yoktu. Biz dışarıdan münecim (danışman) alıyorduk. Oppenheim, sürekli Almanya’ya rapor yazıyordu. Şansölyeye, 5 Temmuz 1898’de yazdığı bir raporda; Müslümanlar arasında yardımlaşmanın güçlü

olduğunu ve eğer Osmanlı sultanına “Cihad” ilan ettirilebilirse 260 milyon Müslümanın, Almanya’nın Doğudaki hedeflerine ulaşması için faydalı olabileceğini belirtiyordu. Bu düşünce Kayzer II. Wilhelm’in, Almanya’yı bir “dünya gücü” yapma politikası olan “Weltpolitik” stratejisine uygun düşmekteydi. Zira bu tarihten sonra Almanya; İngiltere, Fransa ve Rusya’nın sömürgelerindeki Müslümanlara destek vererek, onları hâkimiyeti altında bulundukları ülkelere karşı kışkırtacaktı. Almanya bu yolla, adı geçen büyük devletleri zayıflatmayı planlıyordu.



Sultan V. Mehmed Alman İmparatoru II. Wilhelm’i İstanbul’da karşılariken. Padişah’ın solunda ise Osmanlı İmparatorluğunun Berlin Türk Büyükelçisi Hakkı Paşa. Kaynak: Wikipedi.

Oppenheim, Almanya’nın çıkarı için Kuzey Afrika’dan Hindistan’a kadar Müslüman halkların ayaklandırılmasının şart olduğunu, bunun için de “en büyük silahın İslâm” olduğunu ve Halifeye Cihad ilan ettirilmesi gerektiğini savunuyordu. Oppenheim’in amacı; Yakın ve Ortadoğu’yu, İngiliz ve Fransız güdümünden çıkarıp Alman sömürgesine dönüştürmek, Kafkaslar ve Türkistan bölgesindeki Müslüman Türkleri, Ruslara karşı ayaklandırarak Rusya’yı zayıflatmak ve mümkünse bu bölgeyi Osmanlı ile birlikte Almanya’ya bağlamaktı. Bu maksatla Osmanlıcılığı, Türklüğü, İslam’ı ve Hilafeti kullanmak istiyordu. II. Abdülhamid’in halifeliğini öne çıkarıp İslamcılık oyunuyla dünyadaki tüm Müslümanları Alman askerine dönüştürmek için büyük bir çaba içindeydi.[6] Bugün de İsrail benzer bir stratejiyi takip ediyor. Sonra anlatacağız.

O zamana kadar Osmanlı, tarihinin hiçbir döneminde savaşı, din ile ilişkilendirmemiş, kutsal savaş kavramı “Cihadı kullanmamıştı. Aynı zamanda Türk etnik kimliği de hiçbir zaman ön plana çıkarılmamıştı. Çünkü Osmanlı, bir imparatorluktu ve nüfusunun önemli kısmı gayrimüslimler ve Türk olmayan kavimlerden oluşuyordu. Anlayacağınız Cihad’ı bir silah olarak kullanma fikri Osmanlı’ya ait değildi. Bugün de Cihad kavramını istismar edenler bilin ki hep aynı odaklardır.

Bu tarihten sonra Almanlar, Osmanlıcılık ve Müslümanlığı ön plana çıkarmaya başladılar. Almanların bu politikası II. Abdülhamid’in çok hoşuna gitmişti.

1890’lardan itibaren Berlin ve İstanbul’da hazırlanan Cihad broşürleri ve Pan-Türkist görüşler Orta Asya’da Amu Derya ötesine kadar ulaşmaya başladı.[7] İşin gerçeği, Osmanlı’daki Pan-Türkist ve Pan-İslamist akımların hamisi Almanya’ydı. Bu hamilik, 2. Paylaşım Savaşı öncesi ve sürecinde de devam etti. Acaba bu günkü Pan-İslamist akımların, Cihad ve Halifelik çağrılarının arkasında kimler var dersiniz?

Kayzer II. Wilhelm, 8 Ekim 1898 günü ikinci kere İstanbul’a geldi, II. Abdülhamid ile Berlin-Bağdat demiryolunun ikinci aşamasını da kapsayan bir dizi anlaşma imzaladı. II. Wilhelm sonra Osmanlı toprağı Kudüs’e gitti. 29 Ekim 1898’de Kudüs’te Hristiyanlar için yaptırdığı kiliseyi açarak bütün Hristiyanların koruyucusu olduğu mesajını verdi. Wilhelm’i, Kudüs’te Yahudiler de çok iyi karşılamıştı. Çünkü Siyonist Theodor Herzl’le görüştüğü ve II. Abdülhamid’ten Kudüs’te Yahudi Cemaatine özerklik talep ettiği bilgisi tüm Yahudileri çok sevindirmişti. II. Wilhelm, 08 Kasım 1898’de Sion Dağına çıktı ve sonra Şam’a geçerek, “İslam’a sarsılmaz dostluk bağlarıyla bağlı olduğunu” ilan etti. Alman Kayzeri, birdenbire İslam’ın dostu, Müslümanların koruyucusu Hacı Wilhelm olmuştu.[8] Gayrimüslim önemli bir kişilik hacı ilan ediliyorsa bilin ki bir tezgâh vardır. Tarih bu örneklerle doludur. Bu aralar Rothschild ailesinden birisinin hacı olduğunu duyarsanız sakın şaşırmayın.

Bu tarihten sonra II. Abdülhamid, tamamen Alman güdümüne girdi. Almanların desteğiyle ayakta kalıyor, onların projeleri sayesinde imparatorluğunu yaşatacağı ve hatta büyüteceğini umuyordu. Fakat bu arada Osmanlı’nın Almanlara yanaşması ve Almanların güçlenmesiyle birlikte Müslümanları kullanma projeleri, İngiliz ve Fransızları ciddi ölçüde rahatsız etmişti. Bugün de Türkiye’nin Rusya’ya yanaşması İran ve Çin ile işbirliği arayışları birilerini rahatsız etmedi mi?

İçeriden Adam Devşirmeden Bir Devleti Yönlendiremezsiniz

Yazının ilk bölümünde Almanların Osmanlı’yı kendi sömürgeleri yapabilmek için nasıl bir strateji izlediklerini, Cihad kavramını nasıl kullanmayı planladıklarını anlatmıştık. Yazının bu bölümünde, planlarının yürümesi için Almanlar, Osmanlı kanaat önderlerini ellerinde tutmalı, ordu, sivil bürokrasi ve iş çevrelerinde kendilerine bağımlı bir kadro yaratmalıydı. Bu iş için görevlendirilmiş casusları vardı.

Bunlardan en önemlisi zaman zaman değişik isimler kullanan Baron Rudolf von Sebottendorff'du.



Nazilerin ve dünyadaki Pan-Cermenist soylu ve aydınların ideolojik olarak yetiştikleri akademi sayılabilecek gizli topluluk Thule Cemiyeti'nin üyesi Baron Rudolf von Sebottendorff. Kaynak: Vikipedi

Sebottendorff, Almanların gizli teşkilatı Thule üyesiydi. 1897 yılında İskenderiye'ye gelmiş, burada çok kısa süre kaldıktan sonra Kahire'ye geçmişti. Burada Hidiv Abbas Hilmi'nin yönetiminde yer alan Türk asıllı Hüseyin (Fahri) Paşa'nın mahiyetinde iş bulmuştu. Hüseyin Paşa, tıpkı II. Abdülhamid gibi İngiliz düşmanı ve Alman dostuydu. Paşa aynı zamanda Bektaşî ve Masondü. Hüseyin Paşa, 1900 yılının Temmuz ayında Sebottendorff'u İstanbul'a getirdi. Sebottendorff, Beykoz Cami imamından Türkçe ve Arapça dersleri almaya başladı, Bektaşî ve Mason oldu.

Sebottendorff'a göre "Dönmeler" (sabetalistler) Türkiye'de Masonluğu yönetiyordu. Sebottendorff, 1911 yılında Osmanlı vatandaşlığına geçti. 1912'de ünlü bir Alman Okült dergisinde yayımlanan, "İslami Farmasonluk ve Ezoterizm" başlıklı makalesinde Masonluğun gerçekte Bektaşî-Dai-İşhariyye'den alındığını öne sürdü. Sebottendorff, 1960'lara kadar Almanya ile Türkiye arasında mekik dokudu. Osmanlı döneminden başlayarak Türkiye'deki üst düzey kimselerle çok ciddi yakınlıklar kurdu. Mesela, Enver Paşa'nın kardeşi Nuri Killigil Paşa, 1940'lı yıllarda Sebottendorff'un en yakın arkadaşlarından biriydi. Muhtemelen Enver Paşa ile de tanışıyordu. Ne tesadüf Enver Paşa da Ali Fethi (Okyar), Kazım (Karabekir) Paşa ve Şeyhülislam Musa, Kazım Efendi gibi Mason-Bektaşîler listesindeydi. [10] **Sebottendorff'un en büyük özelliği hem Türkleri hem Kafkasları hem de Rusları çok iyi tanıması[11], ayrıca Rus Çarlarına karşı savaşmış, sonra da Türkiye'ye sığınmış olan Kafkas halklarıyla yakın teması olmasıydı.[12]**

1897'de Rusya'nın ilk nüfus sayımında Türkistan topraklarında 11.463 Yahudi olduğu

tespit edilmişti. Mesela Özbekler ve Tacikler arasında eriyen “Çala” isimli bir gruptan bahsedilir. Bu grup, Müslüman gibi gözükmek için camiye gider ama evlerinde gece karanlığında Yahudi geleneklerine göre ibadet edermiş.[13]

Bu grubu da bir çeşit sabetaist olarak nitelendirebiliriz. Bu gruptan Osmanlı’ya göç edenler var mıydı? Orta Asya’dan gelen seyyah dervişler için Üsküdar’da kurulan Nakşibendî Özbekler Tekkesi’nin bu tarikatla bir bağlantısı var mıdır? Bilmiyoruz. Aman Sebottendorff’un Özbekler Tekkesi’yle de ilişkide olduğu anlaşılıyor. Özbekler Tekkesi ile de Teşkilat-ı Mahsusa iç içeydi.[14] Küçük bir bilgi: Özbekler Tekkesi binası günümüzde Münir Ertegün Tarih Araştırma Vakfı’nı barındırıyor. Vakfın açılışını 1994 yılında Amerika’nın Yahudi politikacılarından Dışişleri eski bakanı Henry Kissinger yapmıştı.[15]

O dönemde Bektaşilik biraz baskı altında olduğu için sabetaistlerin çoğu Nakşibendî ve Melami tarikatlarına yönelmişti.[16] Nakşibendîler, devlet yönetiminde daha hâkimdi. Baron Sebottendorff da hangi tarikattan hangi dinî veya etnik kimlikten olursa olsun devlet yönetimini etkileyebilecek üs düzey kişilerle yakın arkadaşlık kurmaya çalışıyordu.

Sebottendorff’un İstanbul’daki arkadaşlarından birisi de Pertev Paşa idi (Demirhan). Pertev Paşa ile Sebottendorff, Alman-Asya Cemiyeti’nde beraber çalışmışlardı.[17] Pertev Paşa, Harp Okulunu bitirdikten sonra eğitim için Almanya’ya gönderilmiş, gençliğinde Alman ıslahat heyeti başkanı Colmar Freiherr von der Goltz Paşa’nın yaverliğini yapmıştı. Yine Goltz Paşa’nın tavsiyesiyle Osmanlı askeri ataşesi ve murahhası (delege) sıfatlarıyla, 1904 Japon- Rus Savaşı’nı takip ve rapor etmek üzere Mançurya’ya gönderilmişti. İlerleyen dönemlerde Genelkurmay Başkanlığına kadar yükseldi.[18] Pertev Paşa aynı zamanda sabetaist Kenan Rifai’nin müridiydi. Kenan Rifai, dergâhını 1908 yılında açmıştı.[19]

Rus-Japon Savaşının Tarihimizdeki Önemi

1904-1905 Rus-Japon Savaşı, Osmanlıda siyasete yeni aktörlerin katılması ve ülke siyasetini etkilemeleri açısından önemlidir.

Bu savaşta Rusların yenilmesi Çarlık İmparatorluğunun geleceğini derinden etkiledi. İmparatorluktaki Türk-Müslüman tebaa bu savaşta devletin yanında yer almak istemiyordu. Kaldı ki bizzat Rus halkının kendisi de bu savaşı benimsememişti. Kimse uzak diyarlarda boşu boşuna ölmek istemiyordu. Bir grup genç Kazan Tatarı, 1904’te “Hürriyet” adında milliyetçi bir yeraltı teşkilatı kurulmuş ve bu teşkilat, Kazan Tatarları arasında Rus ordusundan firarı teşvik için kışkırtıcılığa girişmişti. Kırım’da askerlik çağına gelmiş birçok Kırım Tatar genci, bir yolunu bulup İstanbul’a kaçmış, Kırım’a dönmek için savaşın sona ermesini beklemekteydi.[20] Rusya’daki Türk ve Müslüman kökenli halkların kalkışmasında pek tabi ki Almanların da payı vardı. Almanlar, Rusya’nın Japonya karşısında yenilmesini istiyordu ve daha önce

anlattığımız stratejileri gereği Türk ve Müslüman kökenlilerin ayaklanarak Rus imparatorluğunu parçalamasına çalışıyorlardı. Bu dönemde Kafkas ve Türkistan aydınlarının İstanbul ile teması yoğunlaştı.



Rusya-Japonya savaşından bir görünüm. Kaynak: MIT Visualizing Cultures.

Mesela 1792-1910 yılları arasında dönem dönem Kırım'dan Osmanlı'ya göçler olmuştur. Göç edenlerin arasında Kırım Tatarca'sı konuşan Kırımçak Yahudileri de vardır.[21]

Dönemin önemli aktörlerinden bir tanesi Abdürreşid İbrahim'di (1853-1944). Türklerin siyasi birliğinin fikir babalarından birisi İsmail Gaspıralı idi. Ama işin mutfağında Abdürreşid İbrahim vardı. Abdürreşid İbrahim, İstanbul'a 1892 yılında geldi. 1896'da Avrupa'ya gitti. Stockholm, Almanya, İstanbul, Japonya kısacası birçok ülke arasında mekik dokudu. (Stockholm, Almanların Rusya ile ilgili istihbarat merkeziydi.) Rusya Türklüğünün 1905-1908 yılları arasında düzenledikleri dört kurultayın da organizasyonunu bizzat Abdürreşid İbrahim organize etmiştir. İbrahim, Rusya'daki bütün Türk ve Müslüman coğrafyayı dolaştı çok zengin tüccarlardan para yardımı aldı, önemli kimselerle görüştü.[22] Bu kimselerden birisi de Yusuf Akçura'ydı.

Pantürkizm'in babası olarak görülen Yusuf Akçura, Üç Tarz-ı Siyaset isimli makalesinde Osmanlı Devleti'nin temel devlet politikası olarak Osmanlıcılık, İslamcılık ve Türkçülük olmak üzere üç siyaseti kıyaslayarak incelemiştir. Akçura'nın bu makalesi ilk olarak 1904 yılında Kahire'de Türk adlı gazetede yayınlanmıştı. O yıllarda Mısır'ın İngiliz kontrolünde olduğu ve Alman ajanı Max Freiherr von Oppenheim Kahire'de bulunduğu düşünülürse Yusuf Akçura'nın Almanlarla doğrudan teması olmasa bile en azından Alman icadı Pan-Türkist, Pan-İslamist ve Osmanlıcı politikalarından etkilendiği söylenebilir.

Almanlar, sonradan Teşkilat-ı Mahsusa'ya dönüşecek "İslam Birliği" (İttihat-ı İslam) propagandası yapan gizli bir örgütün temellerini 1907 yılında attı.[23] O tarihlerde örgüt üyelerinin kim olduğu bilinmiyor.

Osmanlı'ya Paylaşma Projesi

Almanların Osmanlı'daki bu faaliyetleri, İngiliz ve Rusları endişelendirmişti. Her iki devlet de Pan-Türkist, Pan-İslamist ve Osmanlıcı politikalar sebebiyle sömürgelerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyalardı. 23 Eylül 1907'de İngiltere ve Rusya aralarında Osmanlı üzerinde çekişmelerine son veren anlaşmayı imzaladılar. Daha sonra 9-10 Eylül 1908'de Reval'de (Talin) yapılan toplantıda İngiliz – Rus ittifakına Fransızlar da katıldı. Bu üç büyük güç Osmanlı'yı kendi aralarında paylaşmak için anlaşmıştı. Bu planın duyulması, Jöntürkleri harekete geçirdi.



Genç Türkler Komitesi, soldan sağa; Ahmed Rıza Bey, Nazım Efendi, Prens Mehmed Ali Paşa, Sezai Bey, Ahmed Salih Bey. Kaynak: Tarihistan

Genç Türkler veya çoğunlukla Jöntürkler olarak anılan bir aydın grubu, II. Abdülhamid'in baskıcı politikalarından Avrupa'ya kaçmış, II. Abdülhamid karşıtı, meşrutiyet ve anayasa yanlısı bir politika izliyordu. Baskıcı politikalar her zaman gizli örgütlenmeyi ve gizli örgütlenmeler de yine her zaman dış güçlerin manipülasyonuna açık olma zafiyetini beraberinde getirir.

Jöntürkler, bahse konu üç ülkenin, Osmanlı'yı kendi arasında paylaşarak parçalama niyetlerinden paniğe kapılmıştı. Eğer II. Abdülhamid devrilip, Almancı politikalar terk edilerek yeniden İngiliz ve Fransız yanlısı politikalar benimsenirse, Osmanlı'yı kurtarabileceklerini zannediyorlardı. Reval (Talin) toplantısından 1 ay sonra Binbaşı Enver Bey ve Kolağası Resneli Ahmet Niyazi Bey dağa çıktı. Saraya telgraflar çekerek Anayasa'nın yeniden yürürlüğe konulmasını talep edip ayaklanmayı başlattılar.

Ayaklanma halkın katılımıyla büyüdü ve sonunda II. Abdülhamid Jöntürklerin isteklerini kabul ederek anayasayı tekrar yürürlüğe koydu. 23 Temmuz 1908 günü Meclis-i Mebusan yeniden açıldı.[24] İstanbul'a "hürriyet kahramanı" olarak gelen

Binbaşı Enver Bey bir süre sonra 12 Ocak 1909'da Berlin'e Askeri Ataşe olarak atandı[25].

Abdülhamid, meclisi yeniden açarak tahtını korumayı başarmıştı fakat bu sefer de İngilizler bu yeni durumdan rahatsız olmuştu. Osmanlı'nın anayasa ve halk tarafından seçilmiş bir meclisle yönetilmesi, İngiliz sömürgelerine çok kötü örnek olacaktı. Sömürgelerdeki halklar da seçim, siyasi parti ve özgürlük isteyeceklerdi. İngilizler hemen harekete geçti, Türk halkının dinî duygularıyla oynayarak ve II. Abdülhamid'i kışkırtarak tarihimizde 31 Mart Vakası olarak bilinen 13 Nisan 1909'daki ayaklanmayı tetiklediler. Sonuçta II. Abdülhamid tahtan indirildi[26].



Harekât Ordusu İstanbul'a girerken gazete manşetlerinde yer alan fotoğraf.
Kaynak: ANTLAŞMALAR

Binbaşı Enver Bey, 31 Mart Olayı patlak verince Berlin'den hemen hareket etmiş, Selanik'ten İstanbul'a doğru ayaklanmayı bastırıp, II. Abdülhamid'i devirmek için yola çıkan Mahmut Şevket Paşa komutasındaki Hareket Ordusu'na yolda katılmış ve Kolağası Mustafa Kemal Bey'den kurmay başkanlığı görevini devralarak yine hürriyet kahramanı olarak İstanbul'a girmişti. Acaba Binbaşı Enver Bey'i Almanya'dan İstanbul'a hangi güç göndermişti?

Jöntürkler, II. Abdülhamid'i tahttan indirdikten sonra yeni hükümetle birlikte hemen yüzlerini İngiltere ve Fransa'ya çevirdiler. Yeniden onların güdümüne girerek Ruslarla yaptıkları Osmanlı'yı parçalama anlaşmasını bozmak istiyorlardı. İçinde Masonu, Sabetaisti, Nakşibendisi olan bu aydın kesim, ülkeyi bir dış gücün kucağından kaldırıp öbürününkine oturtunca kurtaracaklarını zannediyordu!

Bu zihniyet Cumhuriyet dönemindeki tüm darbelere de imzasını atmıştır. Bugün Türkiye'de darbe olsa, perde arkasında yine aynı zihniyetin olacağından hiç kimsenin

şüphesi olmasın. Çünkü dış güçlerin icazetiyle ülkeyi kurtarabileceğini ve kendi çıkarlarını muhafaza edebileceğini düşünen onursuz insanların varlığından hala kurtulamadık.

Neyse konumuza tekrar dönelim. Jöntürkler maalesef İngiliz ve Fransızlardan bekledikleri desteği bulamadı[27]. Çünkü Osmanlı'yı paylaşma planları, II. Abdülhamid ile veya Osmanlı'nın kaderiyle ilgili değildi. Almanlar cidden güçlenmişti. Alman yayılmasını önlemek için artık Osmanlı'nın parçalanması, onlar için stratejik bir ihtiyaç haline gelmişti. İngiliz ve Fransızlardan yüz bulamayan Jöntürkler bu sefer aynı II. Abdülhamid gibi yine Almanya'ya mecbur kaldı. Yönetimi tamamen ele geçiren İttihat ve Terakki Partisi, II. Abdülhamid'in bıraktığı Alman yanlısı politikalara devam edecekti.

İlk Cihat Denemesi – Trablusgarp Savaşı

29 Eylül 1911'e geldiğimizde İtalyanlar, Osmanlı'ya savaş ilan ederek Trablusgarp'ı (Libya) işgal etti. İşgale karşı hiçbir direnç gösterilmemişti. Osmanlı'nın oraya yardım gönderecek ne ekonomik gücü ne de asker taşıyacak donanması vardı. İtalyanlar, tereyağından kıl çeker gibi Trablusgarp'ı almıştı. Bu durum doğal olarak Osmanlı subaylarında büyük üzüntü yarattı. Üzülenler arasında Almanlar da vardı. Almanya hemen devreye girip “İslam Birliği” propagandası yapmak için kurduğu gizli teşkilatı harekete geçirdi. Kutsal savaş “Cihad”ın ilk provası Libya'da yapılacaktı.

Binbaşı Enver Bey'in başkanlığında kurulan bir ekip sahte kimliklerle Trablus'a gidecek ve oradaki aşiretleri İtalyanlara karşı ayaklandıracaktı. Trablus'a, İtalyan işgalcilere karşı direnişi örgütlemeye gidenler arasında Kolağası Mustafa Kemal, Nuri Bey (Conker), Eşref Bey (Kuşcubaşı), Ali Fethi Bey (Okyar), Halil Bey (Enver Bey'in amcası), Albay Neşet Bey gibi subaylar bulunuyordu[28]. Libya'ya savaşmaya gidenler arasında (Binbaşı) Ömer Fevzi Mardin de vardı[29].

Bu subayların bazıları sonradan kurulacak Teşkilat-ı Mahsusa'nın elemanları olacaktı. Aslen Buharalı bir Özbek aileden gelen, Stockholm, Almanya, Rusya, İstanbul ve Japonya arasında mekik dokuyan Özbek kökenli Hoca Abdürreşid İbrahim de Trablusgarp Savaşı patlak verince Mısır üzerinden Libya'ya gitmişti[30]. Ne büyük tesadüf CIA'nın Türk Casusu Ruzi Nazar ve Büyük Oyundaki Türk, Enver Altaylı da Abdürreşid İbrahim gibi aynı kökenden geliyordu! Bir başka tesadüf; bu kahraman (!) Türk casuslarının gelecekte temas kuracakları şeyhler de Libya'dan gelme bir tarikata bağlıydı: Arusi tarikatı. Libya'da savaşan Ömer Fevzi Mardin bu tarikatın kurucusu olacaktı. Anlatacağız.

Türk subayları Trablus'a savaşmaya giderken Osmanlı Genelkurmayı 5 kuruş para vermemişti. Bütün finansmanı Almanlar sağladı. Para işlerine Ömer Fevzi Bey (Mardin) bakıyor, Almanlarla parasal bağlantıyı o sağlıyordu[31]. Binbaşı Enver Bey

de Almanya'daki bir kız arkadaşına mektup yazar gibi Alman istihbaratına rapor veriyordu[32].



Fransız yapımı Blériot modeli uçakla İtalyanlara Türk birliklerine karşı havadan gözetleme imkânı sağlamıştır. 31 Ocak 1912 tarihinde, Yüzbaşı Carlo Montu yerden açılan uçaksavar ateşiyle yaralanan ilk pilot olarak tarihe geçmiştir. Kaynak: Warfare History Net

Gerçekten de Trablus'ta denenen ilk Cihad provası başarılı olmuştu. Halk, İtalyanlara karşı ayaklanmış, İtalyanlar çok zor duruma düşmüştü. Cihad provasının neden bu derece başarılı olduğunu biraz daha incelemek gerekiyor. İşin içinde Arusi Tarikatı vardı. Dini inanç ve tarikatlara bağlılık sayesinde halk İtalyanlara karşı ayaklandırılabilmişti.

Arusi Tarikatı, Nakşibendî, Kadiri- Melami kökeninde, Libya'dan Türkiye'ye gelme bir tarikattı. 1901 yılında Abdülhamid karşıtlığı sebebiyle Fizan'a sürülen Filibeli Ahmet Hamdi, sürgünde tasavvufa merak sarmıştı. Ziyaret ettiği Asitane-i Arusi Selamiye'nin çok etkisinde kaldı; tarikata bağlandı, zamanla hilafetname aldı. O tarihte tarikat II. Abdülhamid'e karşı isyan bayrağını açmıştı. Filibeli, II. Meşrutiyetten sonra İstanbul'a döndü. "İttihat-ı İslam" (İslam Birliği) adlı haftalık bir dergi çıkardı. Acaba dergiyi kim finanse ediyordu? Bilinmiyor! Filibeli Ahmet Hamdi, İslam'ı dünyada Türklerin yücelteceğini düşünüyordu ya da öyle söylüyordu. Arusiliği

Osmanlı'da kurumsallaştıran Ömer Fevzi Mardin oldu. Muhtemelen Libya'ya gitmeden tarikatla İstanbul'da tanışmıştı. Ömer Fevzi Mardin üst düzey İttihat ve Terakki üyesiydi, nedense sonradan örgütle ayrı düştü.[33]

İşte bu Nakşibendî, Kadiri, Melami kökeninden gelen Arusi Tarikatı gelecekte Türkiye'nin bütün kritik süreçlerinden önemli rol oynayacaktı. Ömer Fevzi Mardin şeyhliği Mustafa Aziz Çınar Efendi'ye verdi. Mustafa Aziz Çınar Efendi, Alparslan Türkeş ile de çok iyi görüşürdü. Mustafa Aziz Çınar Efendi'nin müritlerinden biri de Mehmet Faik Erbil Efendi'ydı. Mehmet Faik Erbil Efendi, 1980 darbesi öncesi sağ-sol çatışmaları döneminde Enver Altaylı'yı komünistlerin silahlı baskınından kısa süre önce uyarılmış ve Altaylı'nın hayatını kurtarmıştı.[34]



İtalyan askerleri 11 Ekim 1911 tarihinde Tripoli caddelerinde yürürken, İtalyanlar Libya'ya ilk olarak; birkaç top ve süvari birlikleri tarafından desteklenen 9,000 asker göndermiştir. Kaynak: Warfare History Net

İlerleyen yıllarda Aaron Kandiyoti isimli bir Yahudi vatandaşımız Arusi tarikatının şeyhi Azir Çınar Efendi'ye intisap etti[35.]

İsmi Harun Kan olarak değiştirdi ve Harun Hoca olarak Nakşibendî tarikatının şeyhi oldu[36].

Bütün bunları öğrenince insan kendine acaba bugün bizi Libya'ya hangi tarikat gönderdi, acaba tarikat üyesi subaylarımız da var mı diye sormadan edemiyor!

Balkan Savaşları

Yukarıda müneccimlerin başımıza ne işler açtığını, Almanların Büyük Oyununu, Cihad ve İttihat-ı İslam projesini, içeriden adam devşirme yöntemlerini, Rus-Japon Savaşı'nın tarihimizdeki önemini, Osmanlı'yı paylaşma projesini, ilk Cihad denemesi Trablusgarp Savaşı'nı farklı bir bakış açısıyla anlatmıştık. Kaldığımız yerden devam ediyoruz.



Lüleburgaz'a doğru yürüyen bir Osmanlı taburu. Kaynak Wikipedi

Tekrar tarihin tozlu sayfalarına geri dönelim. 08 Ekim 1912'de İngiliz, Fransız ve Rusların kışkırtmasıyla Bakan Savaşları başlayınca Libya'daki Türk subaylarının çoğu İstanbul'a dönmek zorunda kaldı. Libya İtalyanlara teslim oldu.

Balkan Savaşları tarihimizin en acı yenilgisidir. Bulgarlar, Edirne ve Çatalca önlerine kadar gelmişken içeride İttihat ve Terakki Fırkası (Partisi) ile muhalifi Hürriyet ve İtilaf Fırkası arasında ölümüne bir çekişme vardı. Çekişmenin perde arkasında yatan asıl sorun, Musul'da petrol bulunmuş olmasıydı. Almanlar, Halep'ten direk Bağdat'a gitmesi planlanan Berlin-Bağdat demiryolunun güzergâhını Musul'a doğru çevirip, Deutsche Bank güzergâhın 20 km sağ ve solundaki yeraltı-yer üstü tüm doğal kaynakların işletme imtiyazını alınca, İngilizler Balkan Savaşını tetiklemişti. İstanbul'daki iki parti farkında değildi ama aslında Osmanlı'nın zenginliklerini Almanlar mı yoksa İngilizler mi sömürsün kavgası yapıyorlardı.

İttihatçılar, Sadrazam (Başbakan) Kâmil Paşa'nın Edirne'yi kurtarmak ve savaşı lehimize çevirmek için İngilizlerle anlaşacağı endişesine kapılmıştı. Bu sebeple İngilizci olarak düşündükleri Kâmil Paşayı devirmeye karar verdiler. Almancı Binbaşı Enver Bey ve arkadaşları, 23 Ocak 1913'te Bab-ı Ali'yi (Hükümet Konağı) basarak Sadrazam Kâmil Paşa'yı istifa ettirdi. Baskına aktif olarak katılanlar arasında Talat Bey, Yakub Cemil, Mustafa Necip, Sapançalı Hakkı, Mithat Şükrü Bey ve Filibeli Hilmi vardı. Darbeciler, kendilerine yakın gördükleri Mahmud Şevket Paşa'yı iktidara getirdi.[37] 17-25 Aralık 2013 ve 15 Temmuz 2016 darbe girişimleri de benzer bir sebeple yapılmadı mı? Türkiye, Amerika'dan uzaklaşıp Rusya'ya yanaşınca birileri düğmeye basmadı mı? Neyse konumuza dönelim. Kısa süre sonra 27 Ekim 1913'te Limon von Sanders komutasındaki Alman heyetiyle 5 senelik hizmet sözleşmesi imzalandı.[38] Müneccimler bize akıl vermeye devam edecekti.

Sadrazam Mahmut Şevket Paşa, Osmanlı topraklarındaki petrolü paylaşma konusunda çekişmekte olan İngiltere ve Almanya arasında sıkışmış kalmıştı. Almanya, onun Alman çıkarlarını İngiltere baskılarına karşı korumakta yetersiz olduğu kanısındaydı.[39] Mahmut Şevket Paşa, 11 Haziran 1913'te bir suikastla öldürüldü. Aman ha suikast timlerine bugün de dikkat. Herkes suikastta İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin rolü olduğunu düşünüyordu. Gizli bir örgüt, Sadrazamı öldürmüştü! Arkasından dönemin padişahı gibi bir kukla olacak Said Halim Paşa, iktidara getirildi.[40] Bundan sonra İttihat ve Terakki'nin üç önderi Enver, Cemal ve Talat Beyler tüm yönetime hâkim oldular.

Artık Galata Köprüsü üzerinde gazeteci öldürülüyor, muhalif aydınlar Sinop'a sürülüyor, Osmanlı İmparatorluğu tek parti diktatörlüğü altında çöküşüne doğru yol almaya başlıyordu. Yazılı hemen hemen hiçbir belge olmadan, Teşkilat-ı Mahsusa "TURAN'a gidilecek" aldatmacasıyla var gücüyle propaganda yapıyordu. [41] Benzer süreçler benzer sonuçları doğurur bunu unutmayın.

Türkiye'de Parti Nasıl Kurulur?

İttihat ve Terakki kapalı kapılar arkasında gizlice kurulmuş bir cemiyetti. Amacı "tek adam yönetimi"nden kurtulmaktı. Ki o zaman iktidar da II. Abdülhamid vardı. İttihatçılar ülkenin anayasal meşrutiyetle yönetilmesini istiyordu. Dönemin zenginleri, seçilmiş meclis yoluyla iktidara ortak olmak ve anayasayla kendilerini hukuki güvence altına almak istiyordu. Gerçekten de tek adam yönetiminde (mutlakiyet) yatırım yapmak ve sermaye birikimi yoluyla ülkeye hizmet etme imkânı yoktu. Padişah, kendisine tehdit oluşturacak kadar güçlenmiş bir zengini sürgüne gönderip, servetine el koyabiliyordu. Meşrutiyet yönetimi ve anayasa, zenginlerin mal ve can güvenliğini emniyete almaları için bir zorunluluktı.

İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne inanç ve etnik köken ayrımı yapılmadan sivil-asker bütün Osmanlı uyrukları kabul ediliyordu. Her üye, girişte 5 maddeden oluşan bir yemin etmek zorundaydı. Yeminin son maddesi, bütün vatandaşların hayat, mal ve

onurunu koruma sorumluluğu getirmekteydi. Hatta söylediklerine göre parti bir ayaklanma durumunda yabancıların mallarını korumak ve Avrupa'nın müdahalesini engellemek için bir tür milis kuvveti de organize etmişti.[42]

İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin kurucuları arasında çok sayıda Mason ve Sabetaist vardı. Mesela Sadrazam yaptıkları Said Halim Paşa, Masondu; Masonluğu babasından almıştı. [43] Binbaşı Enver Bey Bektaşî-Masondu.[44] İttihat ve Terakki'nin ünlü Maliye Nazırı (Bakanı) Cavid Bey, Sabetaist Karakaşî grubunun ruhani önderiydi.[45] Talat Paşa'nın bir bağlantısı var mı? Bilmiyoruz. Türkiye'deki ilk demiryollarını finanse eden demiryolu kralı Baron Mautritz Hirsch, 1873'ün Aralık ayında özellikle Osmanlı Yahudilerinin eğitiminde harcanmak üzere Alyans okullarına 1 milyon frank bağışlamıştı. Talat Paşa, Edirne Alyans okullarında öğretmenlik yapmıştı.[46]



Enver Paşa ve Naciye Sultan (1896-1957). Naciye Sultan, 16 yaşındayken Enver Paşa ile evlenmiştir. Enver Paşa'nın 04 Ağustos 1922 tarihinde ölümünden sonra ise 30 Ekim 1923 tarihinde, Berlin'de kardeşi Mehmed Kamil Killigil ile evlenmiştir. Kaynak: HABERTÜRK

Şimdi bir tespit ile devam edelim. Kapalı kapılar arkasında parti kurma geleneği İttihat ve Terakki ile başlar. Bu durum Atatürk dönemi hariç bugün de böyledir. Önce parti kurma izini alınır veya doğrudan bir parti kurulur ama sonra mutlaka Amerika'ya gidilir, Nakşibendî-Kadiri-Arusi-Melami Şeyhi vasıtasıyla icazet alınır ve ancak bu yolla iktidar olunur. Vatandaş da kendisini en milli en yerli hükümetin yönettiğini zanneder! Mesela bu hükümetler bağıra bağıra İsrail'e küfredeler ama hiçbir iş icraata gelince en ufak bir hamle bile yapamazlar. Bu icazetle kurulan partiler ne zaman yoldan çıksa hemen seçim oyunları ile iktidardan gönderilir;

olmadı son çare darbeyle devrilir. Bazen de devrilmek istenen hükümet korkudan akıllanır! Tekrar ne isterseniz yaparım der bu seferde onun iktidarını uzatmak için her türlü entrikayı çevirirler. Önemli olan iktidarda kimin olduğu değil kontrolün kimde olduğudur.

İstihbarat Örgütü ve Vesayet Sistemi

Yine Binbaşı Enver Bey'in hikâyesiyle devam edelim. Mahmut Şevket Paşa suikastından sonra Binbaşı Enver Bey hızla yükselmeye başladı. Bingazi Savaşı'ndaki başarılarından dolayı 6 Kasım 1913'te 3 sene zam (kıdem) ile ödüllendirilmişti. Bu arada 17 Kasım 1913 tarihinde Teşkilat-ı Mahsusa'yı kurdu. Almanların gizli örgütü, artık resmiyet kazanmıştı. Enver Bey yükselişine devam etti, 15 Aralık 1913'te rütbesi bir derece daha yükselttilip Miralay (Albay) nasbedildi. 3 Ocak 1914'te Mirliya (tümgeneral) rütbesine terfi etti. 8 Ocak 1914'te Erkan-ı Umumiye Riyasetine atandı yani Genelkurmay Başkanı oldu. 11 Ocak 1914'te de Harbiye Nazırı İzzet Paşa'nın istifa etmesi üzerine Tümgeneral rütbesiyle Harbiye Nazırı (Savunma Bakanı) oldu.[47] Bu arada 24 Şubat 1914'te Naciye Sultan ile evlenerek Saraya da damat oldu. Anlaşılan Saray, bu tehlikeli paşaya kız vererek kendisini emniyete almak istemişti.

Şimdi bir tespit daha yapalım: İttihat ve Terakki, iki darbe ve bir suikast ile iktidarı tamamen ele geçirmişti. Aslında suikast ve darbeleri gerçekleştiren gizli bir örgüttü. Bu örgüt sonradan resmileşti, Teşkilat-ı Mahsusa adını aldı. Bir ülkede, istihbaratı ele geçiren, o ülkenin siyasetini de iktidarını da belirler. İstihbarat örgütünün mutlaka silahlı kuvvetlerle de bağlantısı vardır. Şimdi dışarıdan yönlendirilebilen bir istihbarat örgütü düşünün. Bu örgütün Nakşibendi, Melami, Mason tarikatları veya FETÖ benzeri cemaatlerle bağlantısı olsun ve bu ezoterik yapılanmalar sivil toplum örgütü kisvesinde devlet bürokrasisinden, akademik çevrelere, basın yayın kuruluşlarından iş çevrelerine kadar bir ağ ile birbirlerine bağlanmış olsun. Devleti örümcek ağı gibi saran bu gücün büyüklüğünü düşünün. Bu güç, gerektiğinde darbeye ama çoğu zaman normal yollarla ülke siyasetini ve iktidarını istediği gibi belirleyebilir. Bu yapılanmaya Türkiye'de insanlar "Askeri Vesayet" adını veriyor. Ama aslında "Askeri Vesayet" in doğrudan askerle bir ilgisi yoktur. Askeri vesayet diye adlandırılan bu mekanizmanın merkezinde her zaman başında "M" harfi olmayan İstihbarat Teşkilatı vardır. "Askeri Vesayet" in içinde asker olarak sadece dışarıdan yerleştirilmiş paşalar vardır. Türkiye'de "Askeri Vesayet" i tesis eden, istihbarat kurumumuz Teşkilat-ı Mahsusa'yı kurup finanse eden Almanlardır. Askeri Vesayet'e Atatürk döneminde kısa bir süre ara verilmiştir. 2. Paylaşım Savaşı'ndan sonra o dönem adı MAH olan (Milli Emniyet Hizmetleri Riyaseti) İstihbarat Teşkilatımızı finanse edip yönlendiren Amerikalılar, "Askeri Vesayet" i devralmıştır. Bugün eski "Askeri Vesayet" ten kurtulma çabaları devam ederken diğer yandan yenisinin

kurulma çalışmaları da tüm hızıyla sürmektedir. İleride yine bahsederiz şimdi bir ara verelim.

Osmanlı İlk Paylaşım Savaşına Giriyor

Almanların Osmanlı Devleti'nin içine nasıl sızdığını ve amaçlarını önceki 3 bölümde uzun uzun anlattık. Şimdi içimizdeki inandırılmış insanların devletin sonunu nasıl getirdiklerini adım adım inceleyeceğiz.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın kurulduğu yıllarda Almanya artık savaşın kaçınılmaz olduğuna karar vermiş ve savaşa hazırlanmaya başlamıştı. Şimdi şu meşhur istihbarat teşkilatımızın kuruluş amacına ne yazmışlar kısaca hatırlatalım: “Bu heyet-i ittifakiyeyi vücuda getirmek için Harb-i Umumi'nin bidayetinden (başlangıç) itibaren Fas, Cezayir, Tunus, Trablusgarp, Bingazi, Afrika Merkezi, Mısır, Habeşistan, Sudan, Zengibar, Somali, Malay Adaları, Açe Adaları, Belucistan, Afganistan, Çin ve Türkistan-ı Rus, Hive, Rus ve Şimali, Şimal Kafkas ve Azerbaycan, Cenub-i Kafkas, Moğolistan, Kırım, Arnavutluk, Trakya ve Makedonya gibi menatıkda (uzak bölgelerde) ruhları uyandırmak, İslam'ın parçalanana, dağıtılan ruhunu yavaş yavaş canlandırmak, hükümetimizin Avrupa'daki ehemmiyet-i siyasiyesini artırmak...”[48]

Almanlar para vermese, Teşkilat-ı Mahsusa'nın personeline ödeyecek parası yoktu. Ama buna rağmen hedeflerin büyüklüğünü görüyor musunuz? Teşkilat-ı Mahsusa, bütün Türk ve Müslümanların yaşadığı coğrafyaya hâkim olacak bir dünya imparatorluğu kuracaktı. FETÖ'nün “Altın Nesli”nin kuracağı imparatorluğun haritası, Cumhurbaşkanı eski başdanışmanı Adnan Tanrıverdi'nin şeriat anayasasına geçmesini istediği devletlerin haritası ve Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) haritası hep örtüşmektedir. Ne büyük tesadüf öyle değil mi?

Teşkilat-ı Mahsusa kurulurken, Kafkaslar, Orta Asya ve Arap topraklarından çok sayıda ajan örgüte dâhil edilmişti. Çünkü yapılacak propaganda faaliyetlerinde o bölgenin dilini ve kültürünü bilen kalemlere ihtiyaç vardı. Mesela bunlardan birisi, İskenderiye doğumlu Abdülaziz Çaviş'ti. Çaviş, Ezher'de eğitim almış öğrenimini tamamlamak için İngiltere'ye gönderilmişti. İngiltere dönüşü Mısır Eğitim Bakanlığında görev yapmış bu esnada İngiliz sömürgeciliğine karşı bayrak açmış olan el-Liva gazetesinin başyazarlığını yapmıştı. Artık gazetenin finansmanını kim yaptıysa! Abdülaziz Çaviş, İngiliz baskısından kurtulmak için 1912'de İstanbul'a geldi ve Teşkilat-ı Mahsusa'nın üyesi oldu. 1. Paylaşım Savaşı çıkınca da Abdürreşid İbrahim, Mehmet Akif (Ersoy) ve Şeyh Şerif Tunusi gibi Pan-İslamcı hareketin önde gelen isimleriyle birlikte propaganda yazarlığı yapmak üzere Almanya'ya götürüldü.

Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Veliahtı Franz Ferdinand, 28 Haziran 1914 günü Saraybosna'yı ziyaretinde bir Sırp Milliyetçisi tarafından öldürüldü. Bu olay 1. Paylaşım Savaşı'nın başlangıcıydı. Suikastta Alman parmağı vardı. Avusturya-

Macaristan, 28 Temmuz 1914'te Sırbistan'a savaş ilan etti. Bunun üzerine Rusya 31 Temmuz'da genel seferberlik ilan etti. Daha önceden Rus Seferberliğini savaş ilanı kabul edeceğini açıklamış bulunan Almanya, 1 Ağustos'ta Rusya'ya ve 3 Ağustos'ta da Fransa'ya savaş ilan etti.

2 Ağustos 1914 tarihinde Sait Halim Paşa'nın Yeniköy'deki yalısında Osmanlı adına Sait Halim Paşa, Almanya adına Büyükelçi Baron Wangenhaim tarafından imzalanan gizli bir anlaşma yapılmıştı. Anlaşmaya göre; Osmanlı ve Almanya, Avusturya-Sırbistan savaşına tarafsız kalacak; Rusya, Almanya'ya karşı bir saldırı hareketinde bulunursa Osmanlı da savaşa girecekti. Osmanlı Devleti'ne herhangi bir saldırı olduğunda da Almanya, Osmanlı'ya yardım edecekti. Almanların 1 Ağustos'ta Ruslara savaş açtığı hatırlanacak olursa, yapılan gizli anlaşmaya 2 Ağustos'ta imza atan Osmanlı, kâğıt üzerinde peşinen savaşa girmeyi kabul etmiş oluyordu.



1912 yılında Almanya'da imal edilen, 16 Ağustos 1914 tarihinde Osmanlı Donanmasına katılan Yavuz Sultan Selim (Göeben) savaş gemisi. TCG Yavuz, 1950 yılına kadar Türk Donanmasının bayrak gemisi olarak görev yapmıştır. Kaynak: Bilgi Lobi

Bu arada Amiral Wilhelm Souchon komutasındaki Akdeniz'deki iki Alman gemisi Goeben ve Breslau, Almanya'nın Fransa'ya savaş ilan ettiği 03 Ağustos 1914 günü Osmanlı Devleti'nin başkenti İstanbul'a gitme emri aldı.[49]

04 Ağustos 1914 günü de Enver Paşa, Başkumandan Vekili ve Harbiye Nazırı sıfatıyla, Bahri Sedif Boğazlar Komutanlığına söz konusu gemilerin boğazlardan içeri alınması için bizzat emir verdi. Bu olay, Almanlarla Enver Paşa arasında önceden kararlaştırılmıştı.[50] Belki de bu emirden hükümetin diğer üyelerinin haberi bile yoktu. Neyse gemiler İstanbul'a gelince isimleri Yavuz ve Midilli olarak değiştirildi

mürettebata fes giydirilerek gemilerin komutanı Amiral Souchon Donanma Komutanımız yapıldı. Eş zamanlı olarak Enver Paşa Hükümete sormadan seferberlik ilan etti. Seferberlik ilanı o dönem için savaş ilanı anlamına geliyordu.[51]

Daha Osmanlı savaşa girmeden Ağustos 1914'te Teşkilat-ı Mahsusa, Rusya'nın harpte mağlubiyetini temin için Kafkasya'da genel bir ihtilal hazırlamak maksadıyla bölgeye elemanlar göndermiş ve Kafkas İhtilal Cemiyeti'ni kurdurmuştu.⁵² Yine Enver Paşa tarafından daha Osmanlı savaşa dâhil olmadan amacı İran, Afganistan ve Hindistan'da İngiltere aleyhine ihtilaller çıkarmak olan Rauf Bey Müfrezesi teşkil edilmiş ve göreve gönderilmişti. Bu müfrezenin hazırlıklarını Ömer Fevzi Bey (Mardin) Alman subaylarıyla birlikte yaptı.[53] Para işleri yine ondan soruluyordu.

Almanya, 1. Paylaşım Savaşı için tasarladığı Schlieffen Harekât Planı çerçevesinde, kuvvetlerinin %80'i ile Batı cephesinde Fransa'ya saldırarak, bu arada geri kalan kuvvetlerle Rusya'ya karşı oyalama muharebesi yapacaktı. Alman generaller, Belçika üzerinden kısa sürede Paris'e ulaşılacağını hesap etmişti. Fransa'nın işi bitirildikten sonra Rusya üzerine yürünecekti. Fakat savaş, planlandığı gibi gitmedi. İngilizlerin yardımıyla başarılı Fransız savunması, Batı cephesinde savaşı çıkmaza soktu; birlikler siper savaşlarına bağlandı. Bu başarıda, Doğu cephesinde saldırıya geçen Rusların da önemli bir katkısı vardı. Almanlar Rus saldırılarını durdurmak için Fransa'yı işgal etmek maksadıyla ihtiyatta tuttıkları birlikleri Doğu cephesine kaydırmak zorunda kalmışlardı. Tannenberg muharebelerinde Ruslar yenilmişti ama Paris'e doğru Belçika üzerinden yürümeye çalışan Alman General Moltke de Eylül 1914 ayında Marne Muharebelerini kaybetti. Savaş Almanların istediği gibi gitmiyordu, Alman orduları iki ateş arasında kalmıştı. Fransa'nın işgali için acilen Rusya cephesindeki tazyikin azaltılması gerekiyordu. Bunun tek yolu Osmanlı Devleti'nin savaşa girmesi ve Rusları üzerine çekmesiydi. Zaten bu önceden hesaplanmış bir hamleydi.[54]

Amiral Souchon, Karadeniz'e çıkıp Ruslara saldırarak bir an önce Osmanlı'yı savaşa sokmak istiyordu. Ancak Osmanlı hükümeti buna yanaşmıyor, bir türlü Souchon'a Karadeniz'e çıkma izni vermiyordu. Ancak bir süre sonra başka kanallardan devreye girip Almanlar bu izni Enver Paşa'dan almayı başardı. Çünkü Enver Paşa savaşa girip bir an önce Müslüman Birliğini, Büyük Türkistan'ı kurmak istiyordu.

Bu esnadaki olayları iyi anlamamız gerekiyor. Cihad ve İslam Birliği'ni (İttihat-ı İslam) kurma fikri bir Alman planıydı ve General von der Goltz tarafından 1914 yılının ilk yarısında Enver Paşa'ya çok ikna edici bir şekilde önerilmişti.[55] Almanlar, dünyayı ele geçirdiğinde bütün Müslümanların yönetimini Türklere verecekti. Bugün büyük bir güç dese ki; seni "Halife" yapacağız. Vallahi ben bile çok sevinirim. Bu uğurda canla başla savaşırım. Etrafıma bu yolda canını malını verecek çok sayıda mürit de toplayım. Bu gazla Libya'dan sonra Yemen'e git deseler oraya da giderim! Vur deseler vururum, öl deseler ölürüm! Bizim sümüklü Fethullah Gülen'i de böyle kandırmadılar mı? "Altın Nesil" ve Türkiye Amerikalıların önderliğinde bütün Müslüman âleminin hâkimi olacaktı! Yani Amerikalıların istikamet göstermesi,

fırsat yaratması, önlerinden engelleri kaldırması ve bunlara para kazanma imkânları sunarak kaynak aktarmasıyla “Altın Nesil” hülyalarına ulaşacaktı! Koskoca orgeneraller, anlı şanlı profesörler bu numarayı yedi. Bugün de bu numarayı yiyen edebiyatçılarımız vardır herhalde.

Almanlar güzel bir taktik bulmuştu; birine çok büyük çok hoş vaatlerde bulunuyorlardı. Bu vaatlerin gerçekleşebilir olup olmaması hiç önemli değildi; yeter ki hedef kitle, bu vaatlere inansın. Sonra inanmış lider ve müritleri, aynen hedefe kilitlenmiş, güdümlü bir mermi gibi oluyordu; at-unut, o silah hedefi bulur ve vurur. İşte bu mekanizmada Enver Paşa, artık güdümlü bir mermi gibiydi; hedefine kilitlendiği için kime hizmet ettiğini göremez olmuştu. İttihatçıların çoğu devlet uğruna canı seve seve feda edecek mertlikte insanlardı. İşte bu kuvvetli inanç, onların içine düştükleri tezgâhı görmelerine engel olmuştu.

Kaldığımız yerden devam edelim. Osmanlı savaşa girmek istemiyordu. Onu savaşa sokacak bir katakulliyeye daha ihtiyaç vardı. Düğümü çözmek için güdümlü mermi Enver Paşa, kabineye danışmadan Amiral Souchon’a gizli bir emir verdi.

Emirde aynen şöyle yazıyordu: Donanma Komutanı Amiral Souchon Paşa’ya; Donanmay-ı Hümayun, Karadeniz’de hâkimiyet-i bahriyeyi kazanacaktır. Bunun için Rus donanmasını nerede bulursanız ilan-ı harp etmeden ona hücum ediniz.[56]

Enver Paşa hep bu emri verdiğini sakladı, sorulduğunda inkâr etti. Bu emrin verildiği kaydı ancak Cumhuriyetin ilerleyen yıllarında bulunabildi.

Amiral Souchon, 29 Ekim 1914 günü Odessa, Sivastopol, Yalta ve Novorossiysk Limanlarını bombalayarak Osmanlı’yı savaşa sokmayı başardı. Osmanlı savaşa girdiğinde aslında Almanların savaşı kaybetmesi neredeyse kesinleşmişti.

Bu arada savaş karşıtı olan Osmanlı kabine üyelerini bir şekilde ikna etmek gerekiyordu. Para, zor durumdaki bir devlet için her zaman ikna edici olmuştur. Hele yanında biraz da rüşvet varsa çok süper olur! Bugün de mekanizma böyle işliyor. Almanya, Osmanlı’ya askeri hizmetleri karşılığında borç verecekti. 10 Kasım 1914 günü Alman Büyükelçisi Baron Wangenheim ile Talat Paşa arasında %6 faizle 5 milyon altın tutarındaki borç anlaşması imzalandı.[57] Acaba diyorum bizi bugün Libya’ya gönderenler para verdiyse, Yemen’e gitsek kaç para verirler?

Alman Cihadı

Sırada halkı savaşa inandırma işi vardı. Pek tabii ki bu iş, dinî motivasyonla yapılacaktı. Hemen Cihad-ı Ekber Fetvası kaleme alındı ve 14 Kasım 1914’te Fatih Cami avlusunda Ali Haydar Efendi tarafından okundu. 5 soru 5 cevap şeklinde hazırlanan Fetva, Fetva Emni ve ulemadan 29 kişi tarafından da imzalanmıştı. Fetvayı hazırlayanlar arasında Said-i Kürdi (Nursi) de bulunuyordu. Said-i Kürdi aynı

zamanda Teşkilat-ı Mahsusa üyesiydi. Fetvada Rusya, 300 yıllık baş düşman olarak gösteriliyordu[58]. Bugün birileri bizim Rusya ile gereksiz yere ve mutlaka düşman olmamızı istiyorsa bilin ki işin içinde bir bit yeniği vardır. Neyse...

Fetvada özetle;

“1) Padişahın Cihad emrine herkesin katılması farzdır.

2) İslâm Hilâfetini ortadan kaldırmak isteyen Rusya, İngiltere ve Fransa’nın idaresi altında olan bütün Müslümanların bu devletler aleyhine birleşmesi şart olmuştur.

3) Bu farziyete rağmen Cihad’a katılmayanlar ağır cezaya düçâr olacaklardır.

4) İslâm (Osmanlı) askerini öldüren yukarıdaki devletlerin tebaası Müslüman askerler, büyük günah işlemiş olurlar.

5) İngiltere, Fransa, Rusya, Sırp, Karadağ hükümetleri idaresinde bulunan Müslümanların, İslâm Devletine yardımcı olan Almanya ve Avusturya aleyhine harp etmeleri, bu devletin zararına olacağı için büyük günah sayılır.[59]” deniyordu.

Bu Fetva, Alman ulaştırma ve haberleşme vasıtalarıyla tüm İslam dünyasına yayıldı. Almanların kurduğu İslam Birliği (İttihat-ı İslam) propaganda merkezi, devşirdiği yazarlar ile ayrı ayrı lisanlarda Araplara, Hintlilere, Rusya Müslümanlarına yönelik gazeteler çıkarıyor, bütün propaganda malzemesi gerektiğinde Alman denizaltıları bile kullanılarak hedef bölgelere ulaştırılıyordu.[60]

Alman Dış Politika Bürosu, “yeni doğu” (new orient) stratejisi kapsamında, “ayaklanma” (Aufwiegelung) isimli bir program hazırlamıştı. Bu programın amacı İngiliz ve Rus sömürgelerinde halk ayaklanmaları çıkarmaktı. Programın başında 2 önemli isim vardı. Hatırlayacaksınız birisi II. Wilhelm’e doğrudan rapor yazabilen Mısır’daki Alman casusu Max Freiherr von Oppenheim diğeri Rudolf Nadolny idi. Rudolf Nadolny propaganda programını Almanya’dan idare etti. Oppenheim 1915’te İstanbul’a gönderildi; Türkiye’deki ekibin başına geçip, çalışmalarına buradan devam etti.[61] Teşkilat-ı Mahsusa, savaş boyunca Almanların Osmanlı’daki istihbarat istasyonu gibi çalışmıştı.[62]

Burada önemli bir casustan daha bahsetmemiz gerekiyor: Niedermayer. Niedermayer Alman ordusunda görevli iyi bir şarkiyatçıydı. İslam’ı, dini ilim okumuş bir Müslümandan daha iyi biliyordu. Farsçaya hâkimdi. 1912 yılında özel bir görevle İran ve Hindistan’a gönderilmişti. Buradaki halkların yaşayış tarzlarını, inançlarını öğrenecek ve İngiltere Araplar arasında Lawrence’i nasıl Osmanlı devletine karşı kullandıysa, Almanya da Niedermayer’i İngilizlere karşı Hindistan ve Afganistan’da kullanacaktı. Niedermayer 1914 yılında küçük bir heyetle yola çıktı Eylül 1915’te Kabil’e ulaştı, Afgan Kralı Emir Habibullah ile İngilizlere karşı yapılacak çalışmalar hakkında mutabakat sağlayamayınca geri dönmüş 01 Eylül 1916’da Osmanlı

toraklarına dönerek buradaki Alman Askeri Misyonu Başkanı von der Goltz Paşa'nın emrinde çalışmaya devam etmişti.[63] Bu araya küçük bir bilgi girelim, CIA'nın Türk Casusu Ruzi Nazar'ın gelecekte kayınpederi, Bay Roth da Osmanlı topraklarında Goltz Paşa'nın emrinde çalışıyordu.[64]

Peki, Savaşta Osmanlı ordusunun başında kim vardı dersiniz? Bir Alman Albay. Albay Friedrcih Bronsart von Schellendorff, rütbesi general yapılarak Osmanlı Genelkurmay Başkanı olmuştu. Genelkurmay Başkanımız Alman Schellendorff, Osmanlı Erkan-ı Harbiye-i Umumiye Dairesi yani Genelkurmay Başkanlığı'nı yeniden düzenleyerek, Alman Genelkurmay'ının bir alt karargâhı haline getirdi. Harekât planları, Türk kurmay subayları dışlanarak yapılıyor, bütün planlar Schellendorff ve 1. Şube Müdürü Yarbay Kress von Kressenstein tarafından hazırlanıyordu. Genelkurmay Başkanımız Schellendorff, bu arada yepyeni bir uygulama geliştirmişti. Bütün hazırlık çalışmaları, onay belgeleri, Alman Genelkurmayı ile yapılan yazışmalar ayrı arşivleniyor ve Türk subaylarına gösterilmiyordu. Bu duruma itiraz eden, Alman planlarını eleştiren Türk subayları, birer birer tayin edilerek karargâhtan uzaklaştırılıyordu. FETÖ'cü subaylarda bizleri karargâhlardan böyle uzaklaştırmış sonra da içeri tıkmıştı. Ne büyük benzerlik!



Soldan üçüncü Friedrcih Bronsart von Schellendorff. Almanlar 1914-18 yılları arasında Osmanlı Ordusuna emir komuta etmiş ve bu dönemde; Sarıkamış Harekâtı (1914), Çanakkale Savaşı (1914-15) ve 1917'de Kudüs'ün işgali yaşanmıştır. Kaynak: Mavi Didim

Sonuç ne mi oldu dersiniz? Hüsrân. Mesela ilk açtığımız cephe Kafkas cephesidir. Bu cephenin açılmasını, Rusların Avrupa cephesinden buraya birlik kaydırarak Almanları rahatlatması için Genelkurmay Başkanımız Schellendorff ısrarla istemişti. Sarıkamış Harekâtının kışın en zorlu döneminde, Aralık 1914 – Ocak 1915 aylarında yapılması planlanmıştı. Başarı şansı olmadığı için Türk komutanlar bu plana itiraz ediyor hiçbiri harekâtı yönetmek istemiyordu. Bunun üzerine Enver Paşa harekâtı bizzat yönetmek zorunda kaldı. Sonuçta 90 bin askerden sadece 12 bini hayatta kalabilmişti. Çoğu kurşun bile atamadan dağlarda donarak şehit oldu. İstanbul’da halk, ordunun zafer kazandığını zannediyordu fakat durum içler acısıydı. Halk bilmiyordu ama komutanlar her şeyin farkındaydı. Bu hezimetin utancı Enver Paşa’yı Almanlara daha da mecbur etti. Türk komutanlar nezdinde karizması çizilmişti. Almanlar olmadan otoritesini devam ettiremezdi.



Kaynak: Anadolu Ajansı

Burada noktalayalım, bir dahaki bölüme Almanların Kafkasların kontrolü için Ermeni Tehcir’ini nasıl tezgâhladıkları ile devam eder Lenin’in savaşın sonundaki bilinmeyen rolünü anlatırız.

“Sanık, Solomon Teilirian, 15 Mart 1921 tarihinde, Charlottenburg’da, Talât Paşa’yı kasten öldürmekten suçlu mudur? Hayır”. Jürinin beraat kararı üzerine mahkeme ayağa kalktı. Dinleyicilerden kararı alkışlayanlar çoğunlukta idi.

Ermeni Tehciri

Önceki 4 bölümde 1. Paylaşım Savaşı'na kadar geçen süreci anlatmıştık. Sarıkamış Harekâtı'nın başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra Almanlar asli hedeflerinden birisi olan Kafkasları ele geçirmek için yeni çözümler aramaya başlamışlardı.

Kafkas cephesinde Ermeniler kendilerine “Büyük Ermenistan”ı vadeden Ruslarla iş birliği yapıyordu. Ruslar, Ermenilerden oluşan birlikler oluşturmuş, bu birliklerle Osmanlı ordusunun gerisinde ikmal hatlarına saldırıyorlardı. Ermeni milisleri, Büyük Ermenistan için gerekli demografik değişikliği yapma adına savunmasız Müslüman köylerini yakıyor, halkı katlederek göçe zorluyordu. Bugün Kürtlere Suriye'nin kuzeyinde aynı stratejiyi uygulatıyorlar.

Bütün bunlar olurken bölgede Erzurum Konsolosluğunda görevli Scheubner-Richter isimli bir Alman casusu vardı. Scheubner-Richter'in çok gizli görevi, Ermeni komitacıları – Kürtlere, her iki etnik grubu da Osmanlı Türklerine karşı kışkırtmaktı. Erzurum'da kendisini peynir tüccarı olarak tanıtmıştı. Bu casus 1. Paylaşım Savaşı müddetince bölgede kaldı.[65]



Tehcir ve Ermeniler. Kaynak: bianet

Almanların amacı, Ruslara karşı Müslümanları ayaklandırıp Çarlık imparatorluğunu parçalamak olduğu için Ermenileri kışkırtıp bölgeden sürmek böylece bölgede Rusların kullanabileceği Hristiyan azınlığı oyun dışı bırakmaktı. Bu maksatla Ermeni Tehcir (sürgün) kararını Almanlar aldı. 27 Mayıs 1915 tarihinde alınan Tehcir kararının arkasında Alman Genelkurmayı ve onun alt karargâhı olarak çalışan

Osmanlı Genelkurmayını yöneten Alman Genelkurmay Başkanımız Friedrcih Bronsart von Schellendorff vardı.

Schellendorff, 24 Temmuz 1921 günü Deutsche Allgemeine Zeitung gazetesinin 342 numaralı Sabah sayısı ekinde kendi döneminde gerçekleşen 1915 Ermeni Tehciri'ni gerekli bulduğunu ve onayladığını açıklamıştır.[66]

Yukarıda belirttiğimiz gibi savaş boyunca bütün planlar Almanlar tarafından yapılmıştı. Türk subaylarının bırakın müdahaleyi, planları görme şansı bile yoktu. Osmanlı Genelkurmayı ile Almanya arasında yapılan bütün yazışmalar ayrı arşivlenmiş ve arşivin tamamı savaş sonrasında Schellendorff tarafından Almanya'ya götürülmüştür. Ermeni Tehcir kararının perde arkasını bilen üç canlı şahit olabilir. Talat, Cemal ve Enver Paşalar. Ne yazık ki üçü de öldürülmüştür. Bu üç paşa, savaş sonu İngilizlerin eline geçip yargılansaydı savaşın perde arkası çok daha net öğrenilebilecekti. Bu üç paşayı da Almanlar İstanbul'dan kaçırdı. Talat Paşa, 1921'de Berlin'de, Cemal Paşa 1922'de Tiflis'te, Ermeni militanlar tarafından suikastla öldürüldü. Enver Paşa'da Rus birlikleriyle çatışma esnasında öldü.

Cemal Paşa'nın öldürülmesinde Alman parmağı var mıdır bilinmez! Ancak Berlin'de öldürülen Talat Paşa'nın tetikçisi Solomon Teilirian yakalanmış ve yargılanmıştı. Talat Paşa, Almanya'da Ali Sai adına düzenlenmiş bir kimlikle yaşıyordu. Almanya'ya sadece Talat Paşa'yı öldürmek için gelen ve hiç kimseyle irtibatı olmayan bu tetikçi Talat Paşa'yı nasıl bulmuştu? Mahkemede tetikçi; "Ailem Ermeni tehcirinde öldü, ben de tesadüf eseri ölümünden döndüm. Daha o zaman Talât Paşa'yı öldürmeye ant içmişim." diyerek savunma yapmıştı. Yargılama sonucunda savcı, "Teilirian'ın cinayetten suçlu bulunmasını" talep ediyor ve şöyle diyordu: "Bu cinayetin kurbanı özel bir şahsiyetti. Tanınmayan, bilinmeyen bir kitlenin içinden bir el uzanmış ve bu adamı yere sermiştir. Maktulün kendisi de bir halk çocuğuydu. Halkların birbiriyle boğuştuğu bir dönemde vatanın kaderini etkilemiş, Alman halkının sadık müttefiki olarak tarihin en yüksek kademelerinde dolaşmıştır. Bunun siyasî cinayet olduğuna dair en ufak kuşku yoktur. Sanık siyasî nefret ve siyasî intikam hırsıyla davranmıştır. Ermeni halkına yapılanlar gerçekten dehşet vericidir. Sanığın kendisi ve ailesi de dehşetli olaylarla karşılaşmıştır. Böylece içinde intikam düşüncesi belirmiştir. Kuşkusuz sanık Talât Paşa'yı sorumlu görüyordu. Burada Ermenilerin ve dostlarının Talât Paşa'yı suçlu gördükleri şüphe götürmeyecek biçimde ortaya çıkmıştır." [67]

3 Haziran 1921 Cuma günü jüri başkanı Otto Reinicke, kararı açıkladı: "Sanık, Solomon Teilirian, 15 Mart 1921 tarihinde, Charlottenburg'da, Talât Paşa'yı kasten öldürmekten suçlu mudur? Hayır". Jürinin beraat kararı üzerine mahkeme ayağa kalktı. Dinleyicilerden kararı alkışlayanlar çoğunlukta idi. Hâkim, Teilirian'ın serbest bırakıldığını ve mahkeme masraflarının devlet tarafından ödeneceğini açıkladı. Sanığın avukatları, tercümanlar ve Ermeni dinleyiciler, Teilirian'ı kucaklayarak kutladılar.[68]

Anlaşılabacağı üzere, Ermeni Tehcir kararının Almanlar tarafından alındığını bilen tek şahit, yine Almanlar tarafından tezgâhlanan bir suikastla ortadan kaldırılmış ve düzmece bir mahkeme ile Tehcir kararının sorumluluğu hukuki yoldan tek başına Türklerin üzerine yıkılmıştır.

Almanların Osmanlı'yı Yıpratma Stratejisi

Tarihe bu notu düştükten sonra kaldığımız yere 1. Paylaşım Savaşı'ndaki Çanakkale Cephesine geri dönelim. Çanakkale Cephesi'nde de durum pek farklı değildi. Bu cephede de Almanlar harekât planını kendi çıkarları doğrultusunda yapmıştı. Liman von Sanders Paşa, Çanakkale'yi savunacak 5. Ordu komutanlığına atandıktan sonra kıyıya yakın konuşlanan birliklerimizi geri çekti. Böylece düşmanın kıyaya çıkarak tutunmasına müsaade etti. Çıkarmanın yapılacağı noktalar çok bariz belliydi. Mustafa Kemal'in söylediği gibi birliklerimiz kıyıya yakın konuşlansaydı, İngiliz ve Fransızların Çanakkale'ye getirdiği 250 bin asker kıyıya çıkamazdı. Zaten Avrupa cephesinde savaşmak üzere Mısır'da eğitim gören bu birlikler o zaman Avrupa cephesine sevk edilir, burada Almanlara karşı kullanılırdı. Almanların yaptığı savunma planı, kendilerine tehdit olabilecek 250 bin askeri Çanakkale'ye bağlama üzerine bina edilmişti. Bu plan bize 57 bini şehit olmak üzere 218 bin zayıyata mal oldu.[69]

Irak Cephesindeki ilginç bir bilgiyle devam edelim. Hoca Abdürreşid İbrahim, hani şu bütün dünyayı dolaşan esrarengiz adam var ya, 1. Paylaşım Savaşı'nda Almanlar tarafından çeşitli cephelerde esir alınan Müslüman ve Türk askerlerinin lehe kazandırılmaları çalışmalarına katılıyordu. Aynı zamanda Alman devletinin Osmanlı'daki istihbarat istasyonu gibi çalışan Teşkilat-ı Mahsusa var ya o da Almanya'da "Cihad" adında bir dergi çıkartıyordu. Hatırlayın, dergiye yazar olmak için İstanbul'dan gidenler arasında Mehmet Akif (Ersoy) ve Şeyh Şerif Tunusi de vardı. Dergide ve başka propaganda birimlerinde çalışan, Almanlara esir düşmüş Türk ve Müslüman kökenli başka yazarlar da vardı. Almanlar, hedef kitleye ancak kendi kültüründen birinin yapacağı propagandanın etkili olacağını iyi biliyordu. Bugün de Almanlar kendisine sığınan FETÖ'cülere aynı işi yaptırıyorlar. Neyse, işte bu dergi, tüm Müslümanları Alman komutası altında savaşmaya çağırıyordu.[70] Bu çabalar sonrasında esir askerlerden bazılarınca Asya Taburu isimli bir birlik oluşturulup Irak cephesine savaşa gönderilmişti.[71] Almanlar aynı planı 2. Paylaşım Savaşı'nda da birebir uyguladılar.

1. Paylaşım Savaşı'na kaldığımız yerden devam ediyoruz. Kafkas Cephesi, Çanakkale Cephesi, Irak Cephesi, Sina (Süveyş Kanalı)-Filistin, Hicaz-Yemen Cephesi, kısacası bütün cephelerde Almanlar, İngiliz sömürgelerini ele geçirmek amacıyla plan yaptılar. Planlarının bir diğer amacı Osmanlı'yı tam sömürge olmaya hazırlamaktı. Bu sebepten İngilizler, sömürgelerinden getirdiği askerleri savaşta nasıl kullandıysa Almanlar da Türk askerini öyle kullandı. Almanların bu stratejisini anlayan 2 kişi

vardır; birisi Mustafa Kemal diğeri İsmet İnönü. Tuğgeneral Mustafa Kemal, Schellendorff'un Genelkurmay Başkanımız olduğu dönemde, 7. Ordu komutanı olarak Suriye-Filistin-Irak cephesinde Alman Mareşal Falkenhayn'ın komutası bulunurken Almanların harekât planlarından rahatsız olmuş ve Enver Paşa ile Sadrazam Talat Paşa'ya gönderdiği 20 Eylül 1917 tarihli raporunda şunları yazmıştı: "... İçende bulunduğumuz bu bataklıktan Almanlarla birlikte kurtulmak zorunlu ise de Almanların bu zorunluluktan ve savaşın uzamasından yararlanarak bizi sömürge şekline sokma ve ülkemizin bütün kaynaklarını kendi ellerine alma siyasetinin karşısındayım...

... Falkenhayn, Irak harekâtını, (Almanların) ülkeye yerleşmesi için bir araç olarak gördü. Gerçekte amacı, bütün Arabistan'ı Alman idaresine almaktı..."[72] Mustafa Kemal'in bu raporundan sonra ortalık biraz karıştı. Schellendorff, Almanya'ya gönderildi, yerine Genelkurmay Başkanımız Tuğgeneral Hans von Seeckt oldu. Ama Alman planlarında hiçbir değişiklik olmadı.

İsmet İnönü de savaştan sonra anlattığı bir anısında şöyle diyordu: Savaş çıktığında Genelkurmay hizmetlerinde çalışıyordum. Benim başımda bir Alman müdür vardı. Daha Sarıkamış Muharebesi olmamıştı. Onunla konuşuyordum. Savaş uzuyor, "Ne olacaksınız siz?", "Nedir yani bu kadar ısrar ediyorsunuz?" dedim. Alman; "Belçika'yı alacağız" dedi.

"E, canım Belçika değer mi bu kadar yaptığınız şeye? Sarf ettiğiniz gayrete bak..." dedim.

"Türkiye!" dedi....

Faltaşı gibi açıldı gözlerim, "Nasıl Türkiye? ..." dedim. Toparlandı konuyu değiştirdi.[73]

Almanların hedefinde tüm Osmanlı topraklarını sömürge yapmak vardı. Biz ise İttihat-ı İslam kandırmacasında bu savaşta tahminen 2,8 ila 3,2 milyon insanla birlikte Musul-Kerkük gibi çok önemli toprakları kaybettik.

Memlekette iç gücü tükenmiş, okuma-yazma bilen insan neredeyse kalmamıştı. Bu facianın en büyük sorumlusu, Enver Paşa liderliğindeki istihbarat örgütümüz, Teşkilat-ı Mahsusa'ydı. Teşkilat-ı Mahsusa'nın içinde kimler vardı unutmayın! Başında gerçekten "M" harfi olan İstihbarat Teşkilatı'mız ne zaman olacak onu düşünün!

Almanlar Strateji Değiştiriyor

1. Paylaşım Savaşı'nın Ortadoğu Cephesine geri dönelim. İngilizler, Osmanlı'nın savaşa girmesiyle birlikte hemen karşı Cihad kampanyasını başlatmıştı. Özetle; Halifenin Almanların elinde esir olduğu, Almanların sözünden bir adım dahi dışarı çıkmadığı, Almanların kuklası olan bir Halifenin sözünün dinlenemeyeceği yönünde propaganda yapıyorlardı.

Mekke Şerifi Hüseyin de aynı paralelde; “bir Hıristiyanla birleşip başka Hıristiyanlara savaş açmaya Cihad denilemez” diyerek, Osmanlı’nın Cihat çağrısına karşı çıkıyor ama diğer yandan bir başka Hıristiyan yani İngilizlerle birleşip Osmanlı’ya karşı Cihad ilan ediyordu. Ne yapsın, İngilizler onu Ekim 1916’da Arabistan Kralı ilan etmişti!

Ortadoğu’da İngilizlerin Cihad çağrısı daha başarılı olmuş, bütün Araplar Osmanlı’ya karşı dönmüş, Türk askerini arkadan vurmaya başlamıştı. Bu sefer Almanlar, Araplarla temas kurmaya, “biz tarafsızız” belki Türklere değil ama bize güvenebilirsiniz diye tarikat ve aşiretlerle doğrudan görüşmeye başlamışlardı.



Mekke Şerifi Hüseyin. Kaynak: EN SON HABER

Osmanlı, Irak Cephesinde 29 Nisan 1916’da Kût’ül-Amâre’de büyük başarı kazanmıştı ama bu başarı kalıcı olmadı. İngilizler sürekli bölgeye asker getiriyordu. Almanların Cihad çağrısını, İngilizler tersine çevirmeyi başarıp Arapları Osmanlıya karşı ayaklandırıncı bölgede dengeler hızla değişmeye başladı. İngilizler bölgeye 1 milyona yakın asker yığmıştı. Almanlar artık bu toprakları ve bölge petrolünü ellerinde tutamayacaklarını anlayınca hemen strateji değişikliğine gittiler. Almanların öncelikli hedefi artık Kafkas petrolü ve Orta Asya madenleriydi. 1916 sonu 1917 başından itibaren Osmanlı’nın gücünü daha çok Kafkaslar ve Türkistan bölgesine yönlendirmeye başladılar.

İngilizler Kerkük’e doğru yürüyüşe geçmişlerdi. Tam bu sırada 6. Ordu Komutanı Halil Paşa yeğeni Başkomutan vekili Enver Paşa tarafından Şark Orduları Komutanlığı’na atandı. Bu arada Enver Paşa, kardeşi Nuri Paşa’nın rütbelerini yarbaylıktan bir çırpıda paşalığa yükselterek, Nuri Paşa’yı İslam Orduları komutanı yaptı. Hedef Bakü’yü İngilizlerin elinden almaktı.⁷⁴

Bakın Enver Altaylı bu durumu şöyle anlatıyor: “Enver Paşa, İstanbul’dan Bakü’ye Aşkabat’tan Fergana, Taşkent ve Çin sınırıyla Doğu Türkistan’a kadar yeni stratejik projesine güç vermişti. Bu Osmanlı’nın merkez olacağı evrensel Türk imparatorluğu projesiydi. İttihat ve Terakki’nin sivil görevlileri, subayları, Teşkilat-ı Mahsusa’nın en becerikli ajanları Bakü, Buhara, Taşkent, Kazan ve Kaşgar’a gönderilmeye başladılar. Onların bazılarını kabul eden paşa, “Türkistan’a Kafkasya’ya gidiniz. Orada Rus Çarlığına, İngiliz emperyalizminin bu müttefikine karşı soydaşlarımızı ayaklandırınız. Bu amaç için size her türlü para ve destek verilecektir” diyordu.[75]

Enver Altaylı doğunca, babası Şakir Altaylı ona çocukluk ve gençlik günlerinin kahramanı Enver Paşa’nın adını vermişti. Enver’den sonra doğan oğluna Talat Paşa’nın, dokuzuncu çocuğuna ise Cemal Paşa’nın isimlerini koyacaktı.[76] Enver Altaylı da Enver Paşa’ya taparcasına hayrandı. Zaten onun yolunda devam etti. Neyse konumuza geri dönelim.

Şubat 1917’ye geldiğimizde, savaşın yarattığı perişanlıktan Rusya’da halk isyan etmişti, isyana askerler de destek verince Çar II. Nikolay tahttan kardeşi Mihail lehine feragat etti. Prens Mihail, korkudan tahtı reddedince Romanov hanedanlığı yıkıldı. 7 Temmuz’da kurulan geçici hükûmetin başbakanı Aleksandr Kerenski olmuştu. Bu durum tam da Almanların istediği bir şeydi. Ama hala Ruslar savaşıma devam ediyordu. Rusları savaş dışı bırakacak, başka bir hamleye daha gerek vardı.

Devrim haberini İsviçre’de alan Lenin, partiye izlenecek taktikleri belirten “Uzaktan Mektupları” iletiyor, yeni hükûmete kesinlikle destek verilmemesini ve devrimci mücadelenin sürdürülmesi gerektiğini ifade ediyordu.[77] Muhtemelen bu haberleşmelerin içeriğinden Alman istihbaratı haberdardı. Çarlık Rusyası, çok sayıda millettten oluşan bir imparatorluktu ve “milletler” meselesi en büyük sorunuydu. Sovyetler Birliği döneminde de hep aynı sorunla boğuşacaktı. Lenin, birçok makalesinde bu konuyu ele almıştı. Lenin ve arkadaşları, 1917 devriminden önce, “Rus Çarlığı’nın dünyanın en büyük halklar hapishanesi” olduğunu düşünüyor ve Rus olmayan halklara bağımsızlık vaat ediyordu.[78] İşte bu yüzden Almanlar, Lenin’in Çarlık Rusya’sını hem savaş dışı bırakması hem de özgürlükler yoluyla parçalaması için Moskova’ya gönderdi. Planlandığı gibi giderse halkların özgürlük ve bağımsızlık hareketi, Rus Çarlığı’nı parçalayacaktı. Lenin belki farkında değildi ama Almanlar onu kullanmak için Moskova’ya göndermiş ve parasal açıdan desteklemişti.

İşte Rusya’daki bu karışık ortamda “Türkistan Milli Birliği” adlı gizli örgüt ilk büyük tarihi Müslüman Kongresi’ni topladı. Kongreyi toplayan isimler Müftü Sadrettin Han, Mustafa Çokay, Mahmud Hoca Behbudi ile Übeydullah Hoca adlı ceditçilerdi (yenilikçi). Zeki Velidi Togan da kongrenin sekreteriydi. Zeki Velidi Togan, 1913 yılında İstanbul’dan Fergana’ya, Ruzi Nazar, Enver Altaylı ve Mustafa Çokay’ın memleketine gönderilmiş, 1914 yılında Buhara’ya araştırmalar yapıp raporlar yazmıştı[79]. Ne ilginç! Neyse devam edelim. Kongrede, Ceditçiler, İttihat ve Terakki

örgütü ile birleşme kararı aldılar ve örgütlerinin yeni adını İttihat ve Terakkiperver olarak koydular. Kongreden sonra Müftü Sadrettin Han üç kişilik bir heyet ile İstanbul'u ziyaret etti ve Enver ile Talat Paşalar ile görüştü. Örgütün hedefi, Osmanlı İmparatorluğu'ndan başlayarak, Kuzey ve Güney Azerbaycan ile Türkistan'ı birleştirecek evrensel bir Türk devleti kurmaktır.[80] Arkasından Türkistan bölgesinde ardı ardına bağımsızlık ilanları başladı. Mesela Başkurdistan'da kurulan muhtar devletin harbiye nazırı Zeki Velidi Togan olmuştu. Mustafa Çokay ise 10 Aralık 1917'de Hokand'da kurulduğu ilan edilen Türkistan Özerk Cumhuriyeti'nin başkanı olmuştu.[81] Ruzi Nazar'ın çok iyi eğitim görmüş ağabeyi Yoldaş Kari, 1927 yılında aynı hareketin milisi olarak suçlu bulunmuş ve idam edilmişti. Ruzi Nazar, ağabeyinin odasında bu cumhuriyetin bayrağını bulmuştu.[82] Büyüyünce Ruzi Nazar da aynı yoldan yürümeye devam edecektir.

Bu küçük hatırlatmadan sonra devam edelim. Aslına bakarsanız Rusya'daki ilk Müslüman Kongresinin aldığı Kuzey ve Güney Azerbaycan ile Türkistan'ı birleştirecek evrensel bir Türk devleti kurma projesi Almanya'nın kendisine hayat alanı olarak belirlediği, sömürge yapmak istediği topraklardı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasında asli rolü Almanlar oynamıştır. Bugün Ukrayna'da yaşanan kriz ve Türki Cumhuriyetlerin birleştirilmesi projesinin de arkasında Almanlar vardır. İleride tekrar bahsederiz.

İlk Müslüman Kongresini toplayanlar arasında iki isim çok önemliydi; Mustafa Çokay ve Zeki Velidi Togan. Bu iki isim 2. Dünya Savaşı'ndaki Alman projelerinde yine karşımıza çıkacak. Hatta Zeki Velidi Togan Soğuk Savaş Döneminde de görevine devam edecektir.

Bolşevik devriminden sonra Rusya'da ortalık karışmıştı. Planlandığı gibi Lenin, 03 Mart 1918'de Brest-Litovsk Antlaşması'nı imzalayarak Rusya'yı 1. Paylaşım Savaşı'ndan çekti. Emperyalist bir devlet, emperyalizmin kitabını yazan bir adamı kullanmıştı. İnanılmaz! Bu antlaşma sonucunda Rusya, Almanya'ya ve Osmanlı İmparatorluğu'na önemli toprakları geri vermek zorunda kaldı. Lenin bu anlaşmayı imzalayarak Almanlara taviz verdiği suçlamasıyla vurulacak ve bir daha eski sağlığına kavuşamayacaktır. [83]

Durumdan istifade eden Enver Paşa, Azerbaycan'ı kontrol altına almak için kardeşi Nuri Paşa'yı vazifelendirir. Nuri Paşa bölgedeki bazı küçük ve dağınık birlikleri "Kafkas İslâm Ordusu" adı altında bir araya getirir.

Haftalarca devam eden çarpışmalardan sonra Nuri Paşa, 15 Eylül 1918'de Azerilerin çok büyük sevgi gösterileri arasında Bakü'ye girer. [84] Enver Paşa, kardeşi Nuri Paşa'ya "Şarki Kafkas Hükümeti'ni kurdur" emrini vermişti. Kurulacak hükümet bir İslam hükümetidir. Kardeşi Nuri ve amcası Halil Paşalar bu görevi başaramazlar. Çünkü mezhep ayrılıkları Kafkaslarda bir İslam Hükümeti kurmaya engeldir. Enver Paşa sonra bu konuda, Çerkez asıllı Yusuf İzzet Paşa'yı görevlendirir. İzzet Paşa

Kuzey Kafkas hükümetini kurmayı başarır. Savaşın sonunun geldiğini anlayan Enver Paşa'nın niyeti, İstanbul'dan kaçarak bu hükümetin başına geçmektir. Yazışmalar sonucu amcası Halil Paşa burada kimseye güvenilmez cevabını verince planlar suya düşer. [85] Bu arada bölgede mücadele eden insanlar arasındaki bağı vurgulamak adına küçük bir bilgi verelim. İslam Orduları komutanı Nuri Paşa'nın başyaveri asıl adı Emanullahzade Asaf Bey olan Kılıç Ali Bey'di. Kılıç Ali, Türkistan'a büyük bir sevgi duyuyordu. Eşi Buharalı bir Özbek'ti. [86] Oğulları Altemur Kılıç ünlü bir gazeteci, yazar oldu. Uzun yıllar TRT'de çalıştı, Birleşmiş Milletler nezdindeki Türkiye Daimî Temsilciliği'nde Orta Elçi olarak bulundu. Konumuza geri dönüyoruz. Bakü'nün kontrol altına alınma sevinci maalesef uzun sürmedi Osmanlı Devleti, 30 Ekim 1918'te Mondros Ateşkes Antlaşması ile yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. Bakü'ye Osmanlı ordusunun girişi konusunda Almanlar itirazda bulunmuştu. İşte o zaman bizimkiler de Almanlarla bölge konusunda rakip olduklarını daha bariz fark etmişti. Ancak Almanlar fazla ısrarcı olmadı. Çünkü onlar da savaşı kaybettiklerini biliyor ve İngiliz ve Fransızlarla ateşkes müzakereleri yürütüyorlardı. Ateşkes günü olarak bilinen 11 Kasım 1918'te Almanlar ateşkes antlaşmasını kabul etti.

Yabancı'nın parasıyla kazanılan hiçbir savaş yoktur. Bugün Türkiye, saniyede 670 dolar borç faizi ödüyor. Satmadığımız kıymetli bir malımız kalmadı. Varlık Fonundaki en son değerlerimizi ipoteye verdik, yakında onlar da elden çıkar.

Vatansız Kalan Bindığı Kayığın Küreğini Çekmeye Devam Eder

Yukarıda, Almanlarla stratejik ortak olan Osmanlı'nın müttefiki tarafından nasıl istismar edildiğini anlattık. Bakalım savaş bittikten sonra ne olmuş?

Savaşın yenilgiyle sonuçlanması üzerine, 08 Ekim 1918 günü Talat Paşa Hükümeti istifa etti. İstanbul'da İttihatçı liderlerin "Galata Köprüsü üzerindeki sokak feneri direklerine asılacakları" söylentileri alıp başını yürümüştü. Gerçekten de savaş kaybeden komutanlar yargılanır. Bu dünyanın her yerinde üç aşağı beş yukarı böyledir. Eski dönemlerde Osmanlı'da durum biraz daha sertti. Mesela **Viyana Kuşatması**'nı (1683) kaybeden Merzifonlu Kara Mustafa Paşa tüm Avrupa'ya karşı savaşmış ama başarılı olamamıştı. Yenilgide doğrudan Paşa'nın bir suçu yoktu ama Osmanlı, Paşa'nın kafasını Belgrat'ta kestirdi, gövdesi Belgrat'a gömüldü; başı Edirne Sarayına getirilip halka teşhir edildi. İngilizlerin 13 Kasım'da İstanbul'u işgal edeceği haberi alınmıştı. İttihatçılar yargılansaydı tarihimizle ilgili birçok şey açığa çıkacaktı. Almanlar hemencecik genelkurmay arşivini kaçırdıkları gibi dokuz üst düzey İttihatçıyı da 01 Kasım 1918 günü kaçırdılar.

Talat, Enver ve Cemal paşaların kaçırılma sorumluluğunu bizzat üstlenen **Deniz Kurmay Yüzbaşı Hermann Baltzer**, bakın anılarında ne diyor: 01 Kasım 1918'de, İstanbul'da Alman Akdeniz Filosu Karargâhı'nda Türkiye'nin 1914 yılında bizim yanımızda savaşa girmesini borçlu olduğumuz, eski bakanlara nasıl bir

yardımda bulunabileceğimiz konuşuldu. Bunun üzerine karargâhın en genç kurmay subayı olarak ben paşaların kaçırılması planını gerçekleştirmeye aday oldum.”[87] Dikkat edin! Almanlar, Türkiye’nin kendi yanlarında savaşa girmesini borçlu oldukları adamları kaçırmışlar!

Sivastopol’a 03 Kasım’da ulaşan paşalar bir daha İstanbul’u göremedi. Talat ve Cemal Paşalar doğrudan Almanya’ya gitti, Enver Paşa bir süre bölgede oyalandıktan sonra o da Berlin’e geçti.

Savaş sona ermiş, Almanlar yenilmişti. Fakat Almanlar bizim gibi işgale uğramadılar. Ulusal çıkarları uğruna savaş bittikten sonra da mücadeleye devam ettiler. Rusya’da Bolşevikler iktidara gelmiş, komünizm güç toplamaya başlamıştı. Almanya hem komünizmden tehdit algıladığı hem de Orta Asya ve Kafkasların madden ve enerji kaynaklarında gözü olduğu için bir gün bile Rusya üzerindeki emellerine ara vermedi.



Birinci Dünya Savaşı esnasında hazırlanan bir Türk-Alman propaganda afişi. Kaynak: Tarih ve Medeniyet

Lenin döneminde Rusya’da halklar için büyük bir özgürlük vardı. Her tarafta kongreler düzenleniyordu. Bizim İttihatçı paşaların bölgeye gidip kaldıkları yerden Büyük Türkistan projesine devam etmeleri gerekiyordu. Karayoluyla ulaşım sıkıntılı olduğu için Almanlar, Enver Paşa’yı beş defa uçakla Moskova’ya göndermeye çalıştı. Beş deneme de başarısız oldu. Birinde uçak yolunu şaşırarak Letonya topraklarına inmiş, Enver Paşa, kimliği açığa çıkınca tutuklanmıştı. Almanlar paşayı hapishaneden uçakla kaçırarak Berlin’e geri getirdi. Bir başka seferde Enver Paşa, Musevi komünisti

“Bay Atman” kimliği ile yolculuk ederken uçak Estonya üzerinde düştü. Paşa kurtuldu fakat yine hapse atılmıştı. Almanlar diplomatik kanalla Paşa’yı yine kurtarmayı başardılar. Paşa önemliydi onlara lazımdı. Bütün bu teşebbüslerde Enver Paşa’ya doğrudan yardım eden şahıs kimdi dersiniz? General Hans von Seeckt, hani şu bizim 1. Paylaşım Savaşı esnasındaki 2’nci Genelkurmay Başkanımız. Bakın Almanlar bizi ne kadar çok seviyor! Almanların sevgisinin sebebi başkaydı. Lenin ve Enver Paşa’nın Almanlar tarafından Rusya’ya gönderilmesinde bir paralellik vardır. Almanlar her iki lideri de Rusya’daki milletler meselesini alevlendirmek maksadıyla kullanmak istemiştir.

Almanların **Enver Paşa’yı** Moskova’ya gönderirken niyetleri çok açtı: Türk ve Müslümanlar üzerinden Bolşevikleri parçalamak. Peki, Bolşevikler Paşa’yı niçin kabul etti dersiniz? Bolşevikler de Enver Paşa’yı kullanmak istiyordu. Paşa’nın 1. Paylaşım Savaşı sırasında Osmanlı Devleti Harbiye Nazırı’yken, Pan-İslam ve Pan-Turan siyaseti yürüttüğünü ve bu yüzden İslam âlemi üzerinde bir ağırlığı olduğunu biliyorlardı. Eğer Paşa’yı kazanabilselerdi onun gücünden faydalanarak önce kendi topraklarındaki Müslümanlarının birliğini sağlayacaklar sonra Paşa ve arkadaşlarının gücünden yararlanarak İngiliz hâkimiyetindeki Müslümanlara istiklâl ve hürriyet vadederek hem Orta Asya’da hem de Hindistan’da İngiliz emperyalizmi ile mücadele edip komünizmi yayacaklardı. **Özetle Ruslar, Enver Paşa’yı sadece kendi politikalarına uygun şekilde İngilizlere karşı bir koz olarak kullandılar.** [88]

Diğer yandan Enver Paşa, Azerbaycan, Dağıstan, Başkırgızistan, Kazakistan Türkmenistan ve Türkistan’dan bölgelerinden toplayacağı askerlerden oluşan süvari ordusunun komutanı olarak Anadolu’ya geçip Yunanlılara karşı savaşmayı planlıyordu. Bu amaç paralelinde Ruslar, Anadolu’daki Mustafa Kemal direnişi kırılırsa, Enver Paşa’yı, Anadolu’ya gönderecekler ve İngilizleri, Rus topraklarından uzak tutmak için Anadolu’daki savaşı devam ettireceklerdi. Mustafa Kemal Sakarya Savaşı’nı kaybetseydi Lenin, Enver Paşa’yı Anadolu’ya yollayacaktı.[89] Bununla birlikte Enver Paşa, Bolşevikler’in elinde Mustafa Kemal’e karşı kullanılabilecek bir koz ve dolayısıyla baskı aracıydı. Enver Paşa, Anadolu’ya geçip Mustafa Kemal’in başlattığı direniş hareketinin başına geçmeyi planlıyordu. Ama onun planlarının hiçbir önemi yoktu. Kayığına bindiği adamların küreğini çekmekten başka bir şey yapamazdı. Enver Paşa’nın halefleri Ruzi Nazar ve Enver Altaylı da aynı hataları tekrar edecektir. Unutmayın, önemli olan başkasının kayığına binmemektir!

Enver Paşa Bolşeviklerin teşvikiyle 1 – 8 Eylül 1920 tarihleri arasında Bakü’de düzenlenen Doğu Halkları Kurultayı’na katıldı. Kurultaya kadar geçen sürede Bolşevikler güçlenmiş, Rusya halklarının çoğunlukla güvenini ve kontrolünü sağlamıştı. Kurultay’dan Ankara hükûmeti önderliğindeki kurtuluş hareketini destekleme kararı çıktı.

Diğer yandan Enver Paşa’nın arkasındaki gizli güç, zenginden alınıp yoksula

verilmesine, fakir köylüye toprak dağıtılmasına, üretim araçlarının kamulaştırılmasına, dış ticarete devlet tekeli uygulanmasına, ülkenin iç ve dış borç antlaşmalarının iptali gibi düşüncelere kökten karşıydı. Buna karşılık Bolşevikler; “Birileri dünyanın her türlü zevkini tadarken birileri soğukta, sokakta aç karnına ölmemeliler” diyordu.

Sonuçta Enver Paşa’nın arkasındaki gizli güç, onu son görevine, ölüme gönderdi. 1917 yılında Orta Asya’da Bolşevik yönetimine karşı başlayıp 1931’e kadar aralıklarla süren Basmacı Ayaklanması’nın başına geçmek üzere Enver Paşa, 1921 yılında Buhara’ya gitti. Libya’da yaptığının bir benzerini yapacak, gerilla savaşıyla halkı Bolşevik yönetime karşı ayaklandıracaktı. Bu başarılması imkânsız bir görevdi. 04 Ağustos 1922’de Ruslarla çarpışarak öldü.

Casus Kullanma Stratejisi

1907’de yabancıların istihbarat teşkilatımıza sızıp, Enver Paşa’nın ölümüne kadar süren dönemde yaptıkları yönlendirmeler nedeniyle çok karanlık bir dönem yaşadık. Bu dönem kimse tarafından doğru düzgün bilinmiyor veya halka hiçbir şey anlatılmıyor. Hala açığa çıkartılması gereken çok şey var. Söz konusu dönemde, parçalanmak istenilen devleti kurtarmak için Osmanlı seçkinlerinin hangi inançtan, hangi mezhepten, hangi etnik gruptan olursa olsun hepsinin büyük çaba gösterdiği açıktır. Bununla birlikte Baron Rudolf von Sebottendorff’un tespit ettiği üzere o dönemde sabetaistler, Masonluğu, bir kısım Nakşibendi, Bektaşî ve Melami tarikatlarını yönetiyordu. Devlet yönetimini doğrudan etkileyen bu seçkin kesim, Osmanlı devletinin çıkarını Almanya ile savaşa girmesinden yana görmüştü. Yanlış anlaşılmasın burada kimsenin inanışına falan laf söylediğimiz yok. İnanç hürriyeti anayasal bir haktır. Burada vurgulamaya çalıştığımız nokta bu seçkin kitleyi dışarıdan yönlendiren Sebottendorff gibi çok derin bağlantıları olan başka casuslar daha var mıydı veya böyle bir yönlendirme yapılmış mıdır? Bu noktayı sorgulamaya çalışıyoruz.

Mesela Rothschild ailesi ilk büyük servetini Waterloo savaşından sonra yapmıştı. Savaşta önceleri hem İngilizleri hem Fransızları desteklemiş sonra İngilizlerin galip gelmesine karar vererek Napolyon’a para akışını keserek savaşın sonucunu belirleyip büyük vurgun yapmıştı. Benzer şekilde ailenin, 2. Paylaşım Savaşı’nda da Hitler’e sermaye aktardığı ve savaşı yönlendirdiği bilinmektedir. O dönemde de Baron Rudolf von Sebottendorff, gizli Thule örgütünün içerisinde etkili bir casus olarak Hitler’in iktidara getirilmesinde aktif bir rol oynamıştı[90]. Ancak Rothschild ailesinin 1. Paylaşım Savaşı’nda oynadığı rol pek bilinmemektedir. İncelemeye değer.

Teşkilat-ı Mahsusa’nın üyeleri, İslam ve Türk birliği hayaliyle Osmanlı’yı 1. Paylaşım Savaşı’na sürüklemiş, Osmanlı savaştan paylaşılarak çıkmıştı. Kafkaslardan ve Türkistan’dan gelen örgüt üyelerinin durumunu anlayabiliyorum. Onlar belki ülkelerinin bağımsızlığı için Almanlarla işbirliği yapmayı, Osmanlı’yı kullanmayı

düşünmüş olabilirler. Ama bizimkiler hangi akılla bu yola çıkmıştı anlamak mümkün değil. Osmanlı, hayatta kalma mücadelesi verirken, İngiliz, Fransız ve Rusların yaptığı kendisini paylaşma anlaşmasını bozmaya çalışırken, belki yüz yıldır kendi kontrolünde olmayan Yemen, Mısır, Galıçya gibi topraklara niçin asker göndermişti? Hangi akılla, ordusunun komutasını tamamen yabancılara teslim etmişti? Akıl erdirmek imkânsız!

Enver Paşa Türk tarihi için ibretlik bir örnektir. Enver Paşa hiçbir zaman gerçekleşmeyecek çok güzel bir hayale gönülden inanmış, bu uğurda seve seve canını feda etmeye yemin etmiş bir askerdir. O, çevresindekileri inandığı büyük hayal peşinde koştururken ülkeyi felakete sürüklediğini fark edemedi. Perde arkasında yönlendirmeyi yapan gizli güç, işte bu mekanizmadan faydalanmaktaydı. Hedefe kilitlenerek güdümlü mermi haline gelmiş insanlar, hayallerinin peşinde koşarken, farkında olmadan kendi ülkelerinin başkalarının çıkarları uğruna piyon olarak kullanılmalarına hizmet ediyordu. Aynı görevi ilerleyen yıllarda Ruzi Nazar ve Enver Altaylı devralacaktı. Kendi idealleri uğrunda mücadele ederken Türkiye’de yaşanan tüm darbelere bulaşmışlardı. Aslında gizli gücün asıl hedefi, onlar idealleri peşinde koşarken, onların gücü sayesinde Türkiye siyasetini şekillendirmektir.

Bugün birileri bizi yine Libya’ya gönderdi. Suriye’de dört yıldır savaşıyoruz. Covid-19 salgını olmasaydı büyük ihtimalle Yemen’de de birliklerimiz olacaktı. O birileri kimse bugün gencecik jandarma binbaşımıza resmi üniforma ile Arif Nihat Asya’nın “Dua” isimli şiirini okutarak; “...Minareleri, Sen, ezansız bırakma Allahım! Bize güç ver... Cihad meydanını, Pehlivanlıs bırakma Allahım!” dedirterek yemin ettiriyor. Sanki camilerimizde ezanlarımız eksik! Doğrusunu isterseniz o binbaşıya bu yemini ettirenlerin hangi tarikatın mensuplarını olduğunu ve şeyhlerinin kökeninin ne olduğunu merak ediyorum. Bizi yeni bir Cihad’a göndermeye çalışanların kimlikleri hep kafamı kurcalıyor.

Birileri birdenbire çok güçlü bir şekilde vatan-millet-din-iman propagandasına başladıysa bilin ki bu bir operasyondur ve perde arkasında başkaları vardır. Hatırlayın bir milleti bu duygularla kandır ve yine ancak bu duygularla ölüme gönderebilirsiniz.

Yabancıyla parasıyla kazanılan hiçbir savaş yoktur. Bugün Türkiye, saniyede 670 dolar borç faizi ödüyor. Satmadığımız kıymetli bir malımız kalmadı. Varlık Fonundaki en son değerlerimizi ipoteğe verdik, yakında onlar da elden çıkar. Biz kendi malımıza sahip çıkamazken nereyi fethedecek, kime yardım edecek, kimin imdadına koşacağız?

Enver Paşa’dan ders almadık mı?



İlk ve orta öğrenimini Ankara’da tamamlamıştır. 1986 yılında Işıklar Askeri Lisesi, 1990 yılında Hava Harp Okulundan mezun olmuştur. Uçuş eğitimini 2’inci Ana Jet Üs K.lığında tamamladıktan sonra kol uçucusu, lider ve öğretmen olarak Türk Hava Kuvvetlerinin çeşitli filolarında F-104 ve F-16 uçaklarında pilot olarak görev yapmıştır.

Kaynaklar

- 1- Balcıoğlu Mustafa, Teşkilat-ı Mahsusa’dan Cumhuriyete, İstanbul, 1. Basım Mayıs 2001, Nobel Yayın, S-299
- 2- Özakıncı Cengiz, Türkiye’nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-93
- 3- Altındal Aytunç, Bilinmeyen Hitler, İstanbul, 19. Basım Eylül 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım, S-232
- 4- Stone James, Bismarck and the Great Game: Germany and Anglo-Russian Rivalry in Central Asia 1871-1890, Central European History Society of the American Historical Association, 2019 (www.jstor.org)
- 5- Altındal Aytunç, Bilinmeyen Hitler, İstanbul, 19. Basım Eylül 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım, S-219
- 6- Özakıncı Cengiz, Türkiye’nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-136
- 7- Kavrakoglu Fusun, Özbekistan Gezisi 7 Büyük Oyun 2, 10 Nisan 2015 (<https://kavrakoglu.com/ozbekistan-gezisi-7-buyuk-oyun-2/>)
- 8- Özakıncı Cengiz, Türkiye’nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-133
- 9- Altındal Aytunç, Bilinmeyen Hitler, İstanbul, 19. Basım Eylül 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım, S- 225, 248
- 10- Yalçın Soner, Efendi 2 – Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, İstanbul, Kırmızı Kedi 569, S-295
- 11- Altındal Aytunç, Bilinmeyen Hitler, İstanbul, 19. Basım Eylül 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım, S-238
- 12- A.g.e. S-246
- 13- Yalçın Soner, Efendi 2 – Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, İstanbul, Kırmızı Kedi 569, S-79
- 14- Ülkü İrfan, Büyük Oyundaki Türk-Enver Altaylı, İstanbul, 1. Baskı Ocak 2008, İlgi Yayınları, S-369

- 15- Yalçın Soner, Efendi 2 – Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, İstanbul, Kırmızı Kedi 569, S-50
- 16- Ayrıntılı bilgi için Yalçın Soner, Efendi 2 – Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, kitabına bakınız.
- 17- Altındal Aytunç, Bilinmeyen Hitler, İstanbul, 19. Basım Eylül 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım, S-232
- 18- Dr. Aladağ Hüseyin Hilmi, Osmanlı Devleti Zaviyesinden 1904-1905 Rus-Japon Harbi, SEFAD, 2016 (36): 579-606
- 19- Yalçın Soner, Efendi-2 Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, İstanbul, 2016, Kırmızı Kedi 569, S-123
- 20- Karaş Ertuğrul, Rus-Japon Savaşı ve Kırım Türkleri, 100. Yıldönümü Münasebetiyle, Vatan KIRIM 31 Ocak 2018
- 21- Yalçın Soner, Efendi-2 Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, İstanbul, 2016, Kırmızı Kedi 569, S-438
- 22- Balcıoğlu Mustafa, Teşkilat-ı Mahsusa'dan Cumhuriyete, İstanbul, 1. Basım Mayıs 2001, Nobel Yayın, S-35
- 23- Özakıncı Cengiz, Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-203
- 24- A.g.e. S-143
- 25- Balcıoğlu Mustafa, Teşkilat-ı Mahsusa'dan Cumhuriyete, İstanbul, 1. Basım Mayıs 2001, Nobel Yayın, S-10
- 26- Özakıncı Cengiz, Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-151
- 27- A.g.e. S-154
- 28- A.g.e. S-161
- 29- Yalçın Soner, Efendi-2 Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, İstanbul, 2016, Kırmızı Kedi 569, S-46
- 30- Balcıoğlu Mustafa, Teşkilat-ı Mahsusa'dan Cumhuriyete, İstanbul, 1. Basım Mayıs 2001, Nobel Yayın, S-35
- 31- Özakıncı Cengiz, Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-163, 182
- 32- A.g.e. S-161-164
- 33- Yalçın Soner, Efendi-2 Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, İstanbul, 2016, Kırmızı Kedi 569, S-37
- 34- Ülkü İrfan, Büyük Oyundaki Türk-Enver Altaylı, İstanbul, 1. Baskı Ocak 2008, İlgi Yayınları, S-207
- 35- Yalçın Soner, Efendi-2 Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, İstanbul, 2016, Kırmızı Kedi 569, S-35
- 36- A.g.e. S-97
- 37- Özakıncı Cengiz, Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-171
- 38- A.g.e. S-213
- 39- A.g.e. S-172
- 40- <https://islamansiklopedisi.org.tr/mahmud-sevket-pasa>

- 41- <https://m.bianet.org/bianet/siyaset/489-ermeni-tehciri>
- 42- Koloğlu Orhan, İttihatçılar ve Masonlar, İstanbul, 3. Baskı 2002, Eylül Yayınları, S-83
- 43- Yalçın Soner, Efendi-2 Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, İstanbul, 2016, Kırmızı Kedi 569, S-223
- 44- A.g.e. S-295
- 45- A.g.e. S-43
- 46- A.g.e. S-121
- 47- Balcıoğlu Mustafa, Teşkilat-ı Mahsusa'dan Cumhuriyete, İstanbul, 1. Basım Mayıs 2001, Nobel Yayın, S-10
- 48- A.g.e. S-8
- 49- Başibüyük Osman, Berlin Bağdat Demiryolundan Çanakkale Savaşına, 21 Nisan 2015, www.ulusal.com.tr
- 50- Balcıoğlu Mustafa, Teşkilat-ı Mahsusa'dan Cumhuriyete, İstanbul, 1. Basım Mayıs 2001, Nobel Yayın, S-49
- 51- A.g.e. S-69
- 52- A.g.e. S-158
- 53- A.g.e. S-72
- 54- Başibüyük Osman, Berlin Bağdat Demiryolundan Çanakkale Savaşına, 21 Nisan 2015, www.ulusal.com.tr
- 55- Özakıncı Cengiz, Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-203
- 56- Balcıoğlu Mustafa, Teşkilat-ı Mahsusa'dan Cumhuriyete, İstanbul, 1. Basım Mayıs 2001, Nobel Yayın, S-51
- 57- Özakıncı Cengiz, Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-190
- 58- A.g.e. S-203
- 59- https://www.yeniasya.com.tr/m-latif-salihoglu/cihad-i-ekber-ilani-sonun-baslangici-2_479066
- 60- Balcıoğlu Mustafa, Teşkilat-ı Mahsusa'dan Cumhuriyete, İstanbul, 1. Basım Mayıs 2001, Nobel Yayın, S-44
- 61- Jenkins Jennifer L., The German Moment in 1918, University of Toronto
- 62- Özakıncı Cengiz, Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-199
- 63- Altaylı Enver, Ruzi Nazar: CIA'nın Türk Casusu, İstanbul, 1. Baskı Şubat 2013, Doğan Egmont Yayıncılık, S-114
- 64- A.g.e. S-201
- 65- Altındal Aytunç, Bilinmeyen Hitler, İstanbul, 19. Basım Eylül 2014, ALFA Basım Yayın Dağıtım, S-175
- 66- Özakıncı Cengiz, Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-223
- 67- Babacan Hasan Prof. Dr., Talat Paşa'nın Öldürülmesi ve Katilin Yargılama Süreci, <http://turksandarmenians.marmara.edu.tr/tr/talat-pasanin-oldurulmesi-ve-katilin-yargilama-sureci/>

- 68- Babacan Hasan Prof. Dr., Talat Paşa'nın Öldürülmesi ve Katilin Yargılama Süreci, <http://turksandarmenians.marmara.edu.tr/tr/talat-pasanin-oldurulmesi-ve-katilin-yargilama-sureci/>
- 69- Başibüyük Osman, Çanakkale Şehitlerimiz İçin Bunları Bilin, Kartal-4, <https://www.youtube.com/watch?v=LjEETXXFIaI&t=1348s>
- 70- Özakıncı Cengiz, Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-199
- 71- Balcıoğlu Mustafa, Teşkilat-ı Mahsusa'dan Cumhuriyete, İstanbul, 1. Basım Mayıs 2001, Nobel Yayın, S-39
- 72- Özakıncı Cengiz, Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı, İstanbul, 14. Basım Ekim 2007, Otopsi Yayınları, S-220
- 73- A.g.e. S-240
- 74- Mumcu Uğur, 40'ların Cadı Kazanı, Tekin Yayınevi, 1. Basım, 1990, S-30
- 75- Ülkü İrfan, Büyük Oyundaki Türk-Enver Altaylı, İstanbul, 1. Baskı Ocak 2008, İlgi Yayınları, S-43
- 76- A.g.e. S-51
- 77- https://tr.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Lenin
- 78- Altaylı Enver, Ruzi Nazar: CIA'nın Türk Casusu, İstanbul, 1. Baskı Şubat 2013, Doğan Egmont Yayıncılık, S-81
- 79- https://tr.wikipedia.org/wiki/Zeki_Velidi_Togan
- 80- Ülkü İrfan, Büyük Oyundaki Türk-Enver Altaylı, İstanbul, 1. Baskı Ocak 2008, İlgi Yayınları, S-29
- 81- Altaylı Enver, Ruzi Nazar: CIA'nın Türk Casusu, İstanbul, 1. Baskı Şubat 2013, Doğan Egmont Yayıncılık, S-33
- 82- A.g.e. S-34, 62
- 83- https://tr.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Lenin
- 84- <https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardakci/670635-aradan-tam-62-yil-gecti-ama-kendi-11-eylulumuzu-hala-aydinlatamadik>
- 85- Mumcu Uğur, 40'ların Cadı Kazanı, Tekin Yayınevi, 1. Basım, 1990, S-30
- 86- Altaylı Enver, Ruzi Nazar: CIA'nın Türk Casusu, İstanbul, 1. Baskı Şubat 2013, Doğan Egmont Yayıncılık, S-323
- 87- <https://m.bianet.org/bianet/siyaset/60508-enver-talat-ve-cemal-pasalar-nasil-kacti>
- 88- Aslan Turlybek, Enver Paşa'nın Yurt Dışına Çıkması ve Bolşeviklerle Temasa Geçmesi, <http://edu.e-history.kz/kz/publications/view/461>
- 89- Mumcu Uğur, 40'ların Cadı Kazanı, Tekin Yayınevi, 1. Basım, 1990, S-36
- 90- Altındal Aytunç, Bilinmeyen Hitler, İstanbul, 19. Basım Eylül 2014, ALFA Basım Yayın Dağıtım, S-168